

คณะจิตวิทยา

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมในเพศชาย
กับอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน

นายชาญวิทย์ เกตุเทศ

โครงการทางจิตวิทยานี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยา
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2550

THE STUDY OF RELATIONSHIPS BETWEEN MALE AUTHORITARIAN PERSONALITY
AND PREJUDICE TOWARD GAY MEN IN THE WORKPLACE

Mister Chanwit Kethhet

A Senior Project Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Bachelor of Science in Psychology
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
Academic Year 2007

4737417038 ชาญวิทย์ เกตุเทศ: การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมในเพศชาย กับอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน. (The Study of Relationships between Male Authoritarian Personality and Prejudice toward Gay Men in the Workplace) อาจารย์ที่ปรึกษา: รศ. ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 49 หน้า.

งานวิจัยนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมในเพศชายกับอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือบุคคลวัยทำงานเพศชายในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุระหว่าง 25-35 ปี จำนวน 110 คน ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 แบบ คือ มาตรการวัดบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม และมาตรการวัดเจตคติต่อชายรักเพศเดียวกัน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างบุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน โดยกลุ่มบุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมต่ำจะมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันที่ระดับ .58 ($n = 37, p < .01$) ต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชาย และกลุ่มบุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสูงจะมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันที่ระดับ .72 ($n = 42, p < .01$) ต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายเช่นเดียวกับกลุ่มบุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมต่ำ

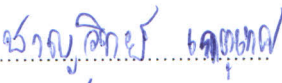

หลักสูตร วิทยาศาสตร์บัณฑิต
สาขาวิชา จิตวิทยา
ปีการศึกษา 2550

ลายมือชื่อ.....ชาญวิทย์ เกตุเทศ
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

4737417038 CHANWIT KETTHET: The Study of Relationships between Male Authoritarian Personality and Prejudice toward Gay Men in the Workplace, Advisor: Assoc. Prof. PRAPHAIPHUN PHOOMVUTHISARN, 49 pp.

The purpose of this research study was to study of relationships between male authoritarian personality and prejudice toward gay men in the workplace. Samples consisted of 110 male workers aged 25 to 35 in Bangkok. Data was collected through 2 questionnaires: Authoritarian Personality Test, and Prejudice toward gays test. Then data was analyzed by Pearson Correlation Coefficient. Findings were the lowest male authoritarian personality had significantly in prejudice toward gay men ($n = 37, r = .58, p < .01$), and the most high male authoritarian personality had significantly in prejudice toward gay men ($n = 42, r = .72, p < .01$).

Program: Bachelor of Science
Field of Study: Psychology
Academic Year 2007

Student's signature.....
Advisor's signature.....

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อปริญญาโทภาษาไทย.....	III
บทคัดย่อปริญญาโทภาษาอังกฤษ.....	IV
สารบัญตาราง.....	VI
บทที่	
1	บทนำ.....1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....1
	แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....3
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....24
	สมมติฐานในงานวิจัย.....24
	ขอบเขตของงานวิจัย.....24
	คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....24
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....25
2	วิธีดำเนินการวิจัย.....26
	การออกแบบการวิจัย.....26
	กลุ่มตัวอย่าง.....26
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....26
	การเก็บข้อมูล.....31
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....32
3	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....33
4	อภิปรายผลการวิจัย.....34
5	สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....36
	รายการอ้างอิง.....39
	ภาคผนวก.....44

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
3.1	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของกลุ่มบุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม.....	33
	กับอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชาย	

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นานมาแล้วที่พฤติกรรมรักเพศเดียวกันถูกมองว่าเป็นพฤติกรรมที่ผิดปกติ มีความเบี่ยงเบนไปจากพฤติกรรมรักต่างเพศที่สังคมคาดหวัง ซึ่งทำให้กลุ่มคนรักเพศเดียวกันถูกการตีเตียนและลงโทษจากสังคม ทั้งๆที่ในอดีตพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้นถือว่าเป็นความรักที่สูงส่ง อมตะ และจริงใจ (Bollough, 1980 cited in Mosses and Hawkins, 1986 อ้างถึงใน อติศร ทองรักษ์, 2549) โดยจุดของการเริ่มมองพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าเป็นพฤติกรรมที่ผิดปกติ จะอยู่ในช่วงยุคคริสตจักร ซึ่งจะมองพฤติกรรมทางเพศว่าเป็นการให้กำเนิดบุตรเพื่อความดำรงอยู่ของเผ่าพันธุ์ของมนุษยชาติ ซึ่งความคิดนี้มีผลทำให้พฤติกรรมรักเพศเดียวกันถูกต่อต้านและประณามว่าเป็นพฤติกรรมที่ผิดปกติ สมควรได้รับการลงโทษทางสังคม

อคติ เป็นตัวการหนึ่งที่สำคัญในการแสดงเจตคติหรือพฤติกรรมทางลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยอคติจะสะท้อนให้เห็นถึงการตัดสินล่วงหน้าทางลบของบุคคลต่อสมาชิกกลุ่มอื่นในสังคมที่ตนเองไม่พอใจ (Gardner, 1994 cited in Baron, & Bryne, 2000; Baron, & Bryne, 2000 อ้างถึงใน อติศร ทองรักษ์, 2549) การตัดสินล่วงหน้าทางลบนี้ อาจแสดงออกมาในลักษณะของการตัดสินของบุคคลด้วยอารมณ์หรือความรู้สึก โดยไม่ได้ใช้เหตุผลหรือข้อมูลสนับสนุนที่มากเพียงพอ (Lippa, 1990 cited in Lippa & Arad, 1999 อ้างถึงใน อติศร ทองรักษ์, 2549) ดังนั้นบุคคลที่มีอคติต่อสมาชิกกลุ่มใดๆ ก็จะมีแนวโน้มที่จะละเลยคุณสมบัติที่ดีของสมาชิกในกลุ่มนั้นๆ ไป (Franzoi, 1996 อ้างถึงใน อติศร ทองรักษ์, 2549) ซึ่งอคติที่สามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวันคือ อคติของบุคคลรักต่างเพศที่มีต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน

ในช่วงศตวรรษที่ 19 นักจิตวิทยาเชื่อว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นความผิดปกติทางด้านชีวภาพและจิตใจ (ไพร์ตัน พฤษชาติ, 2533 อ้างถึงใน อติศร ทองรักษ์, 2549) โดยจัดอยู่ในลักษณะความเบี่ยงเบนทางเพศ ประเภทบุคลิกภาพผิดปกติชนิดต่อต้านสังคม (Duke & Norwicky, 1986 อ้างถึงใน อติศร ทองรักษ์, 2549) จนกระทั่ง ปี 1995 ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาแห่งอเมริกา ได้รวบรวมงานวิจัยทางจิตวิทยาของบุคคลรักเพศเดียวกันมาคัดค้านว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันมิใช่ความเจ็บป่วยทางจิตใจ (Sue, Sue & Sue, 2000 อ้างถึงใน อติศร ทองรักษ์, 2549) จึงทำให้พฤติกรรมรักเพศเดียวกันไม่ใช่ความผิดปกติทางจิตใจอีกต่อไป และช่วยเพิ่มการยอมรับพฤติกรรมรักเพศเดียวกันในสังคม

แต่ถึงแม้ว่าจะมีหลักฐานทางจิตวิทยาจำนวนมากที่สนับสนุนว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ไม่ได้สะท้อนให้เห็นถึงความผิดปกติทางด้านจิตใจ แต่อคติของบุคคลรักต่างเพศก็ยังส่งผลกระทบต่อบุคคลรักเพศเดียวกันอย่างต่อเนื่องและรุนแรง (Herek, 1991 อ้างถึงใน อติศร ทองรักษ์, 2549) เช่น ถูกรังเกียจ เหยียดหยาม หลีกเลียงการคบหาสมาคม ได้รับการเวทนาสงสารว่าผิดปกติมีปมด้อย หรือประทุษร้ายทางร่างกายและจิตใจ เป็นต้น จนทำให้ผู้ที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเกิดความกลัว และกังวลจนบางคนไม่สามารถปรับตัวอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นๆในสังคมได้

บุคลิกภาพที่มีส่วนสำคัญในเรื่องอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน คือ บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม ซึ่ง Whitley (1999) พบว่าบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมมีความสัมพันธ์ต่อการตอบสนองด้านอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน และเมื่อเปรียบเทียบบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสูงจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันสูง (Lippa, & Arad, 1999; Whitley, & Egisdottir, 2000 อ้างถึงใน อติศร ทองรักษ์, 2549) และบุคคลที่ไม่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมนั้นจะมีเจตคติเชิงบวกต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม (Gelbal, & Duyan, 2006 อ้างถึงใน อติศร ทองรักษ์, 2549) จึงเห็นได้ว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน

ส่วนในสังคมไทย ถึงแม้จะมีการต่อต้านพฤติกรรมรักเพศเดียวกันไม่มากนัก เนื่องจากจากความเชื่อทางด้านศาสนา โดยศาสนาพุทธนั้นไม่ได้มีข้อห้ามทางศาสนาเกี่ยวกับความรักเพศเดียวกันโดยตรง (ลลิตา ธีระสิริ, 2531 อ้างถึงใน อติศร ทองรักษ์, 2549) แต่บุคคลรักเพศเดียวกันในประเทศไทยก็ยังได้รับผลกระทบจากอคติของบุคคลรักต่างเพศจำนวนหนึ่งอยู่ ซึ่งเห็นได้ชัดคือการทำงาน โดยสถานที่ทำงานหรือองค์กรบางแห่ง ถึงแม้ว่าจะไม่มีนโยบายการปฏิบัติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันอย่างเห็นได้ชัด แต่อาจจะมียุทธศาสตร์การปฏิบัติกับบุคคลพวกนี้แฝงอยู่ในการทำงาน เช่น การเลื่อนตำแหน่งงาน การปฏิบัติงาน หรือการสื่อสารในการทำงาน เป็นต้น ซึ่งถือว่าเป็นการลงโทษทางสังคมรูปแบบหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ทำให้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันในที่ทำงานของกรุงเทพมหานครว่ามีมากหรือน้อยเพียงใด โดยมีสมมติฐานที่ว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงานสูง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับอคติ

อคติ เป็นส่วนหนึ่งของเจตคติของบุคคลที่ใช้ในการตัดสินใจต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดล่วงหน้าในทางลบ (negative prejudgment) ต่อกลุ่มสมาชิกในสังคมอื่นที่ตนเองไม่ชอบ ซึ่งการตัดสินล่วงหน้าทางลบนี้อาจจะแสดงออกมาทางอารมณ์และความรู้สึก ซึ่งทำให้บุคคลนั้นตัดสินโดยไม่ได้ใช้ข้อมูลหรือเหตุผลที่มากเพียงพอ จึงทำให้บุคคลละเลยคุณสมบัติที่ดีของกลุ่มนั้นไป และจะประเมินหรือตัดสินใจในทางบวกแก่กลุ่มตนเองเป็นหลัก ซึ่งบางทีบุคคลที่มีความคิดอคติต่อกลุ่มใด อาจจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อกลุ่มนั้นอีกด้วย

ถึงแม้อคติจะหาคำจำกัดความได้หลากหลาย แต่ Collins (1970 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) และ Jones (1997) ได้สรุปลักษณะของอคติไว้ดังนี้

1. อคติเป็นปรากฏการณ์ระหว่างกลุ่ม ซึ่งได้แก่กลุ่มที่ตนเป็นสมาชิกและกลุ่มอื่น
2. อคติเกี่ยวข้องกับการประเมินไม่ว่าจะเป็นทางบวกหรือทางลบต่อกลุ่มอื่น
3. อคติอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลที่สมาชิกในกลุ่มรับรู้เกี่ยวกับกลุ่มอื่นทั้งที่เป็นความจริงหรือไม่เป็นความจริงก็ได้
4. อคติเป็นส่วนหนึ่งของเจตคติ โดยเฉพาะมีองค์ประกอบของความโน้มเอียงทางด้านอารมณ์เกี่ยวกับกลุ่มเข้ามาเกี่ยวข้อง

จึงอาจจะสรุปได้ว่า อคติ คือการที่บุคคลหนึ่งๆตัดสินใจทางเจตคติล่วงหน้าทางลบ (negative prejudgment) ต่อกลุ่มสมาชิกทางสังคมกลุ่มอื่น ซึ่งมักใช้อารมณ์หรือความรู้สึกในการตัดสินมากกว่าข้อมูลและเหตุผล หรืออาจจะใช้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้องมาช่วยในการตัดสินใจทางเจตคติด้วยก็ได้

พัฒนาการของอคติ

Kitano (1974 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) กล่าวว่า อคติเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งพัฒนาการของอคตินั้นมาจากแนวทางพื้นฐาน 4 ประการ คือ

1. การได้รับประโยชน์ (exploitation explanation) ได้แก่กลุ่มที่มีอิทธิพลทางเพศ เศรษฐกิจ และทางสังคมกลุ่มนี้พยายามหาผลประโยชน์จากกลุ่มที่ด้อยกว่า ทำให้กลุ่มที่ด้อยกว่าอยู่ในสถานะที่เสียผลประโยชน์ เช่น ต้องจ่ายเงินมากกว่า ได้รับผลประโยชน์น้อยกว่า และไม่ได้รับสิทธิเท่าเทียมกัน เป็นต้น ระบบนี้กลุ่มอิทธิพลเป็นกลุ่มอภิสิทธิ์ที่สามารถกำหนดเงื่อนไขต่างๆ ทางสังคมได้ สมาชิกในกลุ่มที่ได้รับประโยชน์จะพยายามคงสภาพของตนเองไว้ไม่ให้มีการ

เปลี่ยนแปลง ส่วนกลุ่มที่เสียผลประโยชน์ก็ต้องการเปลี่ยนแปลงสภาพของตนเองและของกลุ่มให้ทัดเทียมกับกลุ่มอภิสิทธิ์

2. ความไม่รู้ (ignorance) ความไม่รู้เกิดจากการขาดข้อมูลและการขาดความรู้ความเข้าใจ การยึดติดเกี่ยวกับเจตคติเก่าๆ ความเชื่อที่ผิดๆ และมีความรู้ผิวเผินเกี่ยวกับกลุ่มทางสังคม ทำให้มนุษย์มีมุมมองต่อกลุ่มอื่นแตกต่างออกไปจากความเป็นจริง และเมื่อเป็นมุมมองทางลบก็จะทำให้เกิดอคติต่อกลุ่มนั้นได้

3. ชาตินิยม (ethnocentrism-racism) ความเชื่อที่ว่าวัฒนธรรม ความเชื่อและค่านิยมของกลุ่มตนเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ความเชื่อนี้ส่งผลต่อความคิดที่ว่ากลุ่มของตนเองมีลักษณะเฉพาะที่เป็นเอกลักษณ์และดีที่สุด เพราะจากการเรียนรู้ของบุคคลจากครอบครัวและสังคมในเรื่องความเชื่อและพฤติกรรม ทำให้รู้สึกว่ากลุ่มของตนถูกต้องและตัดสินกลุ่มอื่นตามจุดยืนที่ตนเองเรียนรู้มา และถ้ากลุ่มอื่นมีวัฒนธรรมความเชื่อที่ขัดแย้งกับความเชื่อของกลุ่มตนเองก็จะถูกมองว่าผิดและเป็นเป้าหมายของอคติได้

4. สัญลักษณ์ (symbolic explanation) อคติเป็นปรากฏการณ์ ที่เกิดขึ้นภายในจิตใจไร้สำนึก ตามมุมมองของจิตวิเคราะห์ดังนี้

4.1 อคติเป็นการแทนที่ของความก้าวร้าว อคติเกิดขึ้นจากความคับข้องใจและความก้าวร้าว นั่นก็คือเมื่อบุคคลไม่สามารถเข้าถึงเป้าหมายก็จะทำให้เกิดความคับข้องใจและความรู้สึกก้าวร้าวตามมา ในหลายกรณีบุคคลไม่สามารถแสดงความก้าวร้าวออกไปสู่ต้นเหตุที่ทำให้เกิดความคับข้องใจได้ ทำให้บุคคลนั้นเปลี่ยนเป้าหมายของการแสดงความรู้สึกก้าวร้าวมาสู่เป้าหมายที่ง่ายกว่าโดยไม่รู้ตัว

4.2 การหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง (rationalization) คนที่มีอคติต่อกลุ่มด้อยทางสังคมจะมองว่ากฎหมายควรจำกัดสิทธิของบุคคลกลุ่มด้อยทางสังคม ดังนั้นการต่อต้านการเรียกร้องสิทธิของความเท่าเทียมกันทางสังคมเป็นสิ่งที่มีความเหมาะสม สามารถกระทำได้ และด้วยเหตุนี้จึงทำให้กลุ่มบุคคลสามารถทำลายกลุ่มอื่นได้โดยไม่รู้สึกละอาย

4.3 การเปลี่ยนแปลงทางสังคม (social change) Park (1950, cited in Kitano, 1974) กล่าวว่า อคติมีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม นั่นก็คือถ้ามีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมมากก็จะมีระดับอคติสูงมากกว่าสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงน้อย และยิ่งมีความแตกต่างของกลุ่มมากเท่าใดอคติก็มีมากเท่านั้น นั่นก็คืออคติเป็นเครื่องมือของสังคมเพื่อป้องกันการเปลี่ยนแปลงและการคงอยู่ของระยะห่างและชนชั้นทางสังคมไว้

พัฒนาการของอคติเกิดขึ้นได้หลายสาเหตุ ซึ่งอาจจะเกิดจากการที่บุคคลคิดว่ากลุ่มของตนเองเหนือกว่ากลุ่มอื่นๆ ในสังคม ควรได้รับอภิสิทธิ์มากกว่ากลุ่มอื่น หรือมีความเชื่อที่ว่ากลุ่มของตนเองเป็นกลุ่มที่เหนือกว่ากลุ่มอื่นๆ เป็นต้น จึงทำให้เกิดการมีอคติต่อกลุ่มอื่นที่ตนเองไม่ได้เป็น

สมาชิก ทำให้บุคคลพยายามที่จะขัดขวางไม่ให้กลุ่มที่ตนมีอคติไม่ได้รับความเสมอภาคหรือความเท่าเทียมกันทางสังคม โดยได้ทำการจำกัดสิทธิต่างๆ เช่น ออกกฎหมายที่จำกัดสิทธิ เป็นต้น นอกจากนี้แล้วบุคคลที่มีอคติต่อกลุ่มอื่นจะไม่ต้องการให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางสังคม เพราะต้องการให้ตนและกลุ่มของตนยังคงมีอำนาจ หรืออยู่เหนือกว่ากลุ่มอื่นๆที่ตนมีอคติว่าด้อยกว่ากลุ่มตน จึงทำให้ถ้าเกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม อคติของบุคคลกลุ่มนี้จะสูงขึ้น

ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับอคติ

แนวคิดเกี่ยวกับความขัดแย้งโดยตรงระหว่างกลุ่มและอคติ

การเกิดอคติมีสาเหตุมาจากหลายสาเหตุด้วยกัน สาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอคติก็คือ การเกิดความขัดแย้งโดยตรงระหว่างกลุ่ม (อดิศร ทองรักษ์, 2549) ซึ่ง Bobo (1983 อ้างใน อดิศร ทองรักษ์, 2549) กล่าวว่าอคติเกิดขึ้นจากการแข่งขันระหว่างกลุ่มเพื่อผลประโยชน์และโอกาสที่ตนเองและกลุ่มของตนจะได้รับ ยิ่งมีการแข่งขันระหว่างกลุ่มเกิดขึ้นมากเท่าไร สมาชิกภายในกลุ่มก็จะมีมุมมองต่อสมาชิกกลุ่มอื่นในทางลบเพิ่มขึ้นมากเท่านั้น นอกจากนี้ White (1977 อ้างใน อดิศร ทองรักษ์, 2549) ยังกล่าวว่า การขัดแย้งที่เกิดจากการแข่งขันจะทำให้สมาชิกในกลุ่มมองกลุ่มอื่นเป็นศัตรูและมองว่ากลุ่มตนเองดีกว่า นอกจากนั้นแล้วยังพบว่าสมาชิกภายในกลุ่มยังกำหนดขอบเขตความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตนกับกลุ่มอื่นในลักษณะที่ห่างเหินกันมากยิ่งขึ้น ซึ่งงานวิจัยที่สนับสนุนความคิดนี้ เป็นงานวิจัยจากการศึกษาของ Sherif (1961 อ้างใน อดิศร ทองรักษ์, 2549) ซึ่งได้ทำการศึกษากับเด็กผู้ชายอายุ 11 ขวบ โดยนำไปเข้าค่ายในช่วงปิดเทอมในสถานที่ห่างไกลเพื่อป้องกันอิทธิพลจากตัวแปรภายนอก การศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ระยะ โดยในระยะที่ 1 เป็นการแบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม ให้เด็กตั้งชื่อกลุ่มและแต่ละกลุ่มก็ทำกิจกรรมและใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน 1 สัปดาห์ ซึ่งวิธีการนี้จะทำให้เด็กพัฒนาความสัมพันธ์ภายในกลุ่มขึ้นมา ในระยะที่ 2 ผู้ทดลองบอกเด็กทั้ง 2 กลุ่มว่าจะมีการแข่งขันกันระหว่างกลุ่ม กลุ่มที่ชนะจะได้รับรางวัลที่เด็กแต่ละคนต้องการ ผลก็คือ มีความตึงเครียดเกิดขึ้นระหว่างกลุ่ม มีการก้าวร้าวทางวาจาต่อกลุ่มตรงข้าม ในขณะเดียวกันก็มีการยกย่องกลุ่มของตนเอง นอกจากนั้นแล้วยังมีการทำลายข้าวของของกลุ่มตรงข้ามอีกด้วย จนผู้ทดลองต้องเข้ามาขัดขวางพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม แต่ถึงอย่างไรก็ตามหลังจากการทดลองผ่านไป 2 สัปดาห์ ทั้งสองกลุ่มยังแสดงอคติต่อกลุ่มตรงข้ามอยู่ ส่วนในระยะสุดท้ายผู้ทดลองพยายามลดอคติระหว่างกลุ่ม โดยให้เด็กทั้ง 2 กลุ่มทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม ปราบปรามความตึงเครียดระหว่างกลุ่มลดลงและความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกลุ่มเริ่มก่อตัวขึ้น ซึ่งจากการทดลองข้างต้นของ Sherif ทำให้เห็นได้ว่าเมื่อมีการแข่งขันระหว่างกลุ่มจะทำให้แต่ละกลุ่มมีความรู้สึกทางอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย โดยกลุ่มจะส่ง

ความรู้สึกทางลบไปสู่สมาชิกของอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งจะส่งผลทำให้เพิ่มความขัดแย้งได้อย่างรวดเร็วจนทำให้เกิดอคติในระหว่างกลุ่มได้

ผลการทดลองของ Sherif แสดงให้เห็นว่าอคติเกิดจากความขัดแย้งระหว่างสมาชิก 2 กลุ่ม นั่นคือสมาชิกจะเกิดความกลมเกลียวกันภายในกลุ่ม และจะมีความตึงเครียดระหว่างกลุ่ม และเมื่อมีการแข่งขันระหว่างกลุ่มเกิดขึ้น ความกลมเกลียวภายในกลุ่มและความตึงเครียดระหว่างกลุ่มจะรุนแรงขึ้น บุคคลในกลุ่มตนเองจะเกิดอคติต่อกลุ่มตรงข้าม ลักษณะการแสดงอคติจะเป็นแบบก้าวร้าวต่อกลุ่มที่คนไม่ได้เป็นสมาชิก

แนวคิดเกี่ยวกับอัตลักษณ์ทางสังคม (Social identity)

การแข่งขันไม่ได้เป็นสาเหตุเดียวที่ทำให้เกิดอคติขึ้น โดย Tajfel, Flament, Billig, & Bundy (1991 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) กล่าวว่า บุคคลไม่จำเป็นต้องมีการแข่งขันโดยตรงระหว่างกลุ่ม และไม่ต้องมีสิ่งเร้าภายนอกมาเกี่ยวข้องก็สามารถทำให้คนเกิดอคติระหว่างกลุ่มได้ โดยทำการศึกษาเพื่อสนับสนุนความคิดนี้ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์กันมาก่อนแบบง่าย เช่น ใช้ความแตกต่างของสีต่างใช้ตารางสุ่มหรือการโยนเหรียญเพื่อแบ่งกลุ่ม หลังจากนั้นผู้ทดลองทำการทดลองรายบุคคล โดยผู้ทดลองถามผู้เข้าร่วมการทดลองว่า ผู้เข้าร่วมการทดลองคนอื่นอีก 2 คน ควรจะได้รับเงินเท่าไรต่อชิ้นงานที่เขาทำ โดยผู้ทดลองบอกกับผู้รับการทดลองว่า คนที่จะได้รับรางวัลคนหนึ่งมาจากกลุ่มของผู้ถูกทดลองเองและอีกคนมาจากกลุ่มอื่น ผลการทดลองปรากฏว่า บุคคลจะให้รางวัลคนที่มาจากกลุ่มเดียวกันมากกว่าคนที่มาจากต่างกลุ่มกัน

ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า ความโน้มเอียงในการชอบกลุ่มตนเอง (ingroup bias) นั่นคือถ้าบุคคลสังเกตคน 2 คนทำงานอย่างเดียวกัน และคนหนึ่งในนั้นเป็นสมาชิกในกลุ่มตนเอง บุคคลจะประเมินการทำงานของทั้ง 2 คน โดยมีการเข้าข้างสมาชิกกลุ่มของตน ซึ่งความลำเอียงต่อกลุ่มตนเองแสดงให้เห็นได้โดยบุคคลจะเลือกจำพฤติกรรมที่ดีของสมาชิกในกลุ่มตนเองและจำพฤติกรรมที่ไม่ดีของสมาชิกในกลุ่มอื่น หรือเลือกที่จะลืมพฤติกรรมที่ไม่ดีของสมาชิกในกลุ่มตนเองและลืมพฤติกรรมที่ดีของสมาชิกกลุ่มอื่น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการเลือกรับข้อมูลจะทำให้เกิดการประเมินที่เกินจริงต่อกลุ่มของตนเองและกลุ่มอื่น ซึ่ง Howard, & Rothbart (1980 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) กล่าวว่า กระบวนการเลือกรับข้อมูลของบุคคลนั้นเป็นผลให้เกิดการประเมินเกินจริงต่อพฤติกรรมของกลุ่มตนเองและกลุ่มอื่น และเพราะว่าความโน้มเอียงในการชอบกลุ่มตนเองมากกว่ากลุ่มอื่นจึงทำให้สมาชิกในกลุ่มได้รับรางวัลที่มากกว่าและถูกลงโทษน้อยกว่าสมาชิกในกลุ่มอื่นเสมอ

นอกจากนี้แล้ว Perdue (1990 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) กล่าวว่า ความชอบต่อกลุ่มตนเองจะมีมากขึ้นเมื่อมีการใช้คำสรรพนามภายในกลุ่ม ซึ่งจะกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและเกิดอารมณ์ทางบวกขึ้น นอกจากนี้การพูดถึงคำสรรพนามที่แทนกลุ่มอื่นก็สามารถ

กระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางลบได้ เขาได้ทำการศึกษาโดยให้นักเรียนมองดูรูปคล้ายเชือกสลักชื่อ จับคู่แบบกลุ่ม 108 ขึ้น แต่ละคู่ของชื่อประกอบด้วยอักษรที่ไม่มี ความหมาย (weh, gof, laj) อยู่ และอีกอันประกอบด้วยคำสรรพนามที่ใช้ในกลุ่มของตนเอง (we, us, ours) หรือสรรพนามใช้เรียกกลุ่มอื่น (they, them, theirs) หรือตัวแปรควบคุมได้แก่สรรพนาม (he, she, his, hers) นักเรียนได้รับการบอกให้ออกแบบคำแต่ละคู่ในชื่อให้เป็นคำให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ (we-xhh, they-yof) โดยคำที่เด็กไม่รู้จัก 1 คำ ต้องเข้ากับคำสรรพนามที่ใช้เรียกภายในกลุ่มและคำสรรพนามที่ใช้เรียกกลุ่มอื่น หลังจากการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนจัดอันดับคำแต่ละคำที่ไม่มี ความหมายที่นักเรียนคิดขึ้นเองกับวัดระดับความพึงพอใจ-ไม่พึงพอใจ ผลปรากฏว่านักเรียนจะประเมินคำที่ไม่มี ความหมายที่ต้องเข้ากับคำสรรพนามที่ใช้เรียกกลุ่มตนเองว่ามีความพึงพอใจมากกว่าคำที่เข้ากับ คำสรรพนามที่ใช้เรียกกลุ่มอื่น และสรรพนามที่เรียกกลุ่มควบคุม

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า ความชอบและความลำเอียงต่อกลุ่มจะมีมากขึ้นเมื่อสมาชิก ในกลุ่มรับรู้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เช่น การใช้สรรพนามแทนกลุ่มของตนเอง เป็นต้น ดังนั้นเมื่อมีการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่ตนเองเป็นสมาชิกและรับรู้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของ กลุ่ม ก็จะทำให้บุคคลนั้นมีความโน้มเอียงที่จะตัดสินว่ากลุ่มตนเองดีกว่ากลุ่มอื่น

แนวคิดเกี่ยวกับอัตลักษณ์ทางสังคมได้กล่าวว่าคุณคิดเกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องมีการแข่งขัน ระหว่างกลุ่มและสมาชิกระหว่างกลุ่มก็ไม่จำเป็นต้องมีลักษณะแตกต่างกัน เพียงแต่สมาชิกภายใน กลุ่มรับรู้ว่าเป็นสมาชิกของกลุ่มตน ก็ทำให้บุคคลแสดงความชอบต่อกลุ่มของตนเอง มากกว่ากลุ่มอื่น ถึงแม้ว่าสมาชิกทั้ง 2 กลุ่มจะมีพฤติกรรมเหมือนกันก็ตาม

Optimal Distinctiveness Theory

Brewer (1991 อ้างใน อติสร ทองรักษ์, 2549) พฤติกรรมทางสังคมของบุคคลถูกควบคุม โดยการพยายามลดความตึงเครียดระหว่างความต้องการความเป็นส่วนตัวและความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ใน Optimal Distinctiveness Theory (ODT) Brewer กล่าวว่าบุคคลจะเกิดความขัดแย้งขึ้นถ้าบุคคลมีความต้องการอย่างหนึ่งอย่างใดมากกว่าอีกอย่างจนไม่อยู่ในสภาวะ สมดุล ดังนั้นทฤษฎีนี้จึงทำนายพฤติกรรมของบุคคลว่าถ้าบุคคลไม่ต้องการเข้ากลุ่ม บุคคลก็จะ เป็นตัวของตัวเองมาก รู้สึกโดดเดี่ยวและแยกตัว ในทางกลับกันถ้าบุคคลยึดติดกับกลุ่มก็จะทำให้ ไม่เป็นตัวของตัวเองและทำให้บุคคลมีแนวโน้มประเมินกลุ่มอื่นในลักษณะที่มีอคติด้วย

ตามแนวคิด Optimal Distinctiveness Theory เป็นการเปรียบเทียบความขัดแย้งระหว่าง ความต้องการเป็นส่วนตัวและความต้องการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ซึ่งถ้าบุคคลมีความต้องการอยู่ ร่วมกันเป็นกลุ่มมากกว่าความต้องการความเป็นส่วนตัว บุคคลจะยึดติดกับกลุ่มและไม่เป็นตัวของ ตัวเอง และมีแนวโน้มที่จะมีอคติต่อกลุ่มอื่นที่ตนไม่ได้เป็นสมาชิกด้วย

Relative Deprivation

บุคคลจะเปรียบเทียบตนเองกับบุคคลอื่นตลอดเวลา เพื่อประเมินเจตคติ ความคิด ความรู้สึกหรือพฤติกรรมของตนกับบุคคลอื่น (Festinger, 1954 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) โดยที่บุคคลจะสนใจที่จะรู้ว่าสิ่งที่มี เช่น สถานภาพ อำนาจ ทรัพย์สินสมบัติ จะเท่าเทียม น้อยกว่า หรือดีกว่าบุคคลอื่นหรือกลุ่มอื่นในสังคมหรือไม่ ซึ่ง Davis (1959 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) กล่าวว่าบุคคลจะเปรียบเทียบตนที่ขาดกับคนอื่นที่มีสิ่งที่ตนต้องการ ทำให้บุคคลรู้ว่สิ่งนั้นมี ความสำคัญมากขึ้น ในทฤษฎีนี้กล่าวว่าความรู้สึกอคตินี้จะเกิดขึ้นต่อกลุ่มอื่นเพราะรู้ว่ตัวเอง หรือกลุ่มตนเองขาดในลักษณะที่สำคัญในชีวิต เช่น โอกาสที่ดีทางการศึกษา หน้าที่การงาน ครอบครัว เป็นต้น ดังนั้นบุคคลจะเปรียบเทียบระหว่างขาดแคลนของตนกับบุคคลอื่น และถ้า กลุ่มตนเองมีสถานภาพที่ขาดเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่นแล้วก็จะเกิดความรู้สึกอคติเพราะรู้ว่กลุ่มตนเอง เสียเปรียบ (Nelson, 2002)

ในแนวคิด Relative Deprivation จะเน้นอคติของกลุ่มที่ด้อยทางสังคมที่มีต่อกลุ่มที่เด่น ทางสังคม โดยอคติจะเป็นการเปรียบเทียบกลุ่มของตนเองกับกลุ่มอื่นที่ตนไม่ได้เป็นสมาชิกว่ามี มากกว่า เท่าเทียมกัน หรือด้อยกว่าอย่างไร ถ้ารู้ว่กลุ่มของตนเองด้อยกว่าก็จะเกิดอคติว่ากลุ่ม ของตนเองเสียเปรียบทางสังคม

2. แนวคิดเกี่ยวกับรักเพศเดียว

ความหมายของรักเพศเดียวกัน

รักเพศเดียวกัน คือ พฤติกรรมทางเพศที่บุคคลมีระหว่างบุคคลที่มีเพศเดียวกับตนเอง ซึ่ง จะเป็นได้ทั้งในเพศชายและเพศหญิง ซึ่งบุคคลจะรับรู้เอกลักษณ์ของตนเองว่าเป็นบุคคลรักร่วม เพศ เปิดเผยตนเองว่าเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน และต้องการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกับ ตนเอง ซึ่งไม่ตรงกับ Anna Freud (1951 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) ที่กล่าวว่าบุคคลประเภทนี้ ไม่จำเป็นต้องลงเอยด้วยการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกันเสมอไป แต่อาจเป็นการแสดง ความปรารถนาอย่างเห็นได้ชัดที่จะเป็นบุคคลรักร่วมเพศ

ปี ค.ศ. 1991 American Psychological Committee on Lesbian and Gay Concern (1991 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) ได้กำหนดแนวทางเพื่อหลีกเลี่ยงอคติที่แสดงออกทางวาจา ของบุคคลรักต่างเพศต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน นั่นก็คือ ให้ใช้คำว่าชายรักเพศเดียวกัน (gay men) สำหรับผู้ชายที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน และหญิงรักเพศเดียวกัน (lesbian) สำหรับหญิงที่มี พฤติกรรมรักเพศเดียวกันแทนคำว่า รักร่วมเพศ (homosexual) ซึ่งการใช้คำแทนเพื่อต้องการลบ

ความทรงจำในใจที่ไม่ดีและรู้สึกเคลือบแคลงต่อคำว่ารักเพศเดียวกันออก และถ้าต้องการกล่าวถึงบุคคลรักเพศเดียวกันโดยรวมทั้งชายและหญิงก็ให้ใช้คำว่าบุคคลรักเพศเดียวกัน (gay person)

กล่าวโดยสรุป รักเพศเดียวกัน หมายถึง การที่บุคคลมีอารมณ์ จินตนาการ ความรู้สึก รวมไปถึงการมีพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ซึ่งถ้าเป็นผู้หญิงจะเรียกว่า หญิงรักเพศเดียวกัน (lesbian) ส่วนผู้ชายจะเรียกว่า ชายรักเพศเดียวกัน (gay)

ชนิดของรักเพศเดียวกัน

Coleman, Butcher, & Carson (1984 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) ได้แบ่งชนิดของรักเพศเดียวกันโดยยึดหลักการปรับตัว ดังนี้

1. Blatant homosexual เป็นบุคคลรักเพศเดียวกันที่แสดงพฤติกรรมทางเพศตรงข้ามกับเพศของตนเองอย่างเห็นได้ชัดเจน ผู้ชายจะแต่งตัวเป็นผู้หญิง ผู้หญิงจะแต่งตัวเป็นผู้ชาย ประจวบสมโรชมาน (2524 อ้างใน พรุ่ง วงศ์วิสุทธิกุล, 2533) กล่าวว่าบุคคลประเภทนี้จะประกอบอาชีพตามเพศที่ตนแสดงออก โดยผู้ชายส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพของผู้หญิง เช่น อาชีพช่างเสริมสวย ช่างตัดเสื้อ แต่ผู้หญิงจะแสดงออกโดยการแต่งกายเท่านั้น

2. Desperate homosexual เป็นพวกที่พยายามลดแรงขับของความรักเพศเดียวกันโดยการแสดงตัวในสถานที่ที่เพศเดียวกันอยู่ เช่น ห้องน้ำสาธารณะ ห้องอาบน้ำ Humphreys (1970 cited in Coleman, Butcher, & Carson, 1984) กล่าวว่า ผู้ชายรักเพศเดียวกันประเภทนี้ร้อยละ 54 แต่งงานแล้วแต่ไม่มีความสุขกับภรรยาและต้องการมีเพศสัมพันธ์แอบแฝงกับผู้ชายด้วยกัน บุคคลประเภทนี้มักมีความเครียดสูงถ้าถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกรักเพศเดียวกัน เพราะเขาต้องปกปิดภรรยาและสังคมว่าตนเองเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน

3. Secret homosexual เป็นบุคคลที่ปกปิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันไว้เพื่อผลประโยชน์ของตนเองในเรื่องสถานภาพทางสังคมและลดการถูกอคติ หลายคนแต่งงานโดยที่คนอื่นไม่รู้ว่าตนเองเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันนอกจากคนใกล้ชิดเท่านั้น บุคคลประเภทนี้มีทักษะในการปกปิดตนเอง ดำรงชีวิตในสังคมด้วยความกลัวว่าผู้อื่นจะล่วงรู้ว่าตนเองเป็นพวกรักเพศเดียวกัน จึงมักทำให้เกิดปัญหาในการปรับตัว

4. Situational homosexual เป็นลักษณะของการรักเพศเดียวกันตามสถานการณ์แต่ไม่ได้มีอารมณ์โน้มเอียงต่อเพศเดียวกันอย่างลึกซึ้ง เช่น นักโทษชายหญิงที่อยู่ในคุก หรือในโรงเรียนที่มีนักเรียนชายล้วนหรือนักเรียนหญิงล้วน เป็นต้น บุคคลประเภทนี้จะกลับคืนสู่สภาวะรักต่างเพศและเลิกพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเมื่อออกจากสถานที่นั้น

5. Bisexual เป็นบุคคลที่สามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศได้ทั้งกับเพศเดียวกันและต่างเพศ

6. Adjusted homosexual เป็นบุคคลรักเพศเดียวกันที่ยอมรับว่าตนเองเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันและแสดงบทบาทรักเพศเดียวกันอย่างเปิดเผยในสังคม ทำกิจกรรมร่วมกับบุคคลรักเพศเดียวกัน ทำให้ไม่มีปัญหาในการปรับตัว

อดิศร ทองรักษ์ (2549) กล่าวว่า บุคคลรักเพศเดียวกันมีหลายประเภทตามลักษณะพฤติกรรม การดำเนินชีวิตและค่านิยมทางสังคมที่ทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันบางประเภท ได้แก่ Desperate homosexual และ Secret homosexual ต้องปกปิดตนเองจากสังคมว่าเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันเพราะกลัวไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมและครอบครัว บุคคลรักเพศเดียวกันจำนวนมากแต่งงานกับเพศตรงข้ามโดยไม่มีความสุขจนต้องมีความสัมพันธ์แอบแฝงกับบุคคลเพศเดียวกัน ส่วนบุคคลรักเพศเดียวกันบางส่วนเปิดเผยตนเองในสังคมว่าเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันและพยายามปรับตัวให้เข้ากับสังคมเพื่อจะสามารถอยู่ร่วมกับบุคคลรักต่างเพศซึ่งเป็นกลุ่มใหญ่ในสังคมได้ และมีบางส่วนเท่านั้นที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกันตามสถานการณ์ เช่น ในโรงเรียนชายหรือหญิงล้วน เป็นต้น เมื่อออกจากสถานการณ์นั้นบุคคลประเภทนี้ก็จะกลับไปเป็นบุคคลรักต่างเพศดั้งเดิม

พัฒนาการของพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน

พฤติกรรมรักเพศเดียวกันเกิดขึ้นมานานและเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับโลกมนุษย์ถ้าย้อนกลับไปในสมัยกรีกจะพบว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน (homosexual behavior) และบุคคลที่มีอารมณ์รักเพศเดียวกัน (homoeroticism) ไม่ใช่สิ่งที่ผิดปกติ (Bollough, 1980 cited in Mosses, & Hawkins, 1986 อดิศร ทองรักษ์, 2549) โดยสมัยกรีกคนที่รักเพศเดียวกันสามารถแต่งงานและรับเลี้ยงบุตรบุญธรรมได้ โดย ลลิตา ธีระสิริ (2539 อ้างใน อดิศร ทองรักษ์, 2549) กล่าวว่า ความรักระหว่างชายต่อชายเป็นเรื่องที่สูงส่ง และถือกันว่าเป็นความรักอมตะ บริสุทธิ์ และจริงใจ ดังนั้นการรักเพศเดียวกันเป็นเรื่องของชนชั้นปกครอง และเป็นเรื่องที่ผิดมากเมื่อพวกเขาสามีพฤติกรรมนี้ ซึ่งจะเห็นได้จากกฎหมายที่ระบุไว้ว่าห้ามทาสผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กัน เพราะในสมัยนั้นลักษณะภายนอกที่แสดงออกของบุคคลรักเพศเดียวกันยังมีพฤติกรรมแบบผู้ชายอยู่ และในเทพนิยายกรีกก็ยังยกย่องให้บุคคลที่รักเพศเดียวกันมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับบุคคลที่รักต่างเพศ ส่วนในยุคโรมันนั้น ความรักที่มั่นคงของ ฮาเคร็ด ที่มีต่อแอนตินุส ซึ่งเป็นผู้ชายทั้งคู่ได้รับการยกย่องว่ามีความเสียสละและจริงใจ นอกจากนี้แล้วความรักเพศเดียวกันของชาวโรมันยังเกี่ยวข้องกับพิธีกรรมทางศาสนาอีกด้วย

พอเข้าสู่ยุคคริสตจักร สถาบันศาสนาไม่เฉพาะแต่จะกำหนดกฎเกณฑ์ทางสังคมเท่านั้น แต่ยังกำหนดจุดยืนของบุคคลรักเพศเดียวกันอีกด้วย เพราะในทางศาสนาองพฤติกรรมทางเพศว่ามีเป้าหมายเพื่อการให้กำเนิดบุตรเท่านั้น ดังนั้นผู้ชายจึงมีบทบาทหลัก ส่วนผู้หญิงถูกกำหนดให้

เป็นผู้รับใช้ผู้ชาย ให้กำเนิดบุตร และเลี้ยงดูบุตร แต่พฤติกรรมรักเพศเดียวกันไม่ได้แสดงออกถึงการให้กำเนิดบุตร ดังนั้นศาสนาจึงแสดงเจตคติทางลบต่อผู้ที่เป็นรักเพศเดียวกันอย่างชัดเจนและกำหนดบทลงโทษอย่างหนักสำหรับผู้ฝ่าฝืน ซึ่งในยุคคริสตจักรนั้นมองว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นเรื่องผิดศีลธรรม เป็นสิ่งต้องห้าม ผู้ที่มีพฤติกรรมเช่นนี้จะถูกประณามว่ากระทำเรื่องที่ผิดธรรมชาติ

จนกระทั่งเข้าสู่ศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมาจึงมีความเห็นที่แตกต่างว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่มาตั้งแต่กำเนิดหรือเกิดจากเงื่อนไขทางสภาวะแวดล้อมหลังจากเกิดแล้ว ซึ่งถ้าเป็นผลที่มาจากกำเนิดแล้ว บุคคลผู้นั้นย่อมไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แต่ถ้าเกิดจากสภาวะแวดล้อมก็สามารถหาทางป้องกันได้ ในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 มุมมองของพฤติกรรมรักเพศเดียวกันได้เปลี่ยนไปเป็นความผิดปกติทางด้านจิตใจ นักอาชญาวิทยาและผู้เชี่ยวชาญด้านจิตเวชให้ความสนใจที่จะศึกษาลักษณะของพฤติกรรมรักเพศเดียวกันมากขึ้น จนกระทั่งนักจิตวิทยาและนักสังคมวิทยาได้พัฒนาหลักการวินิจฉัยและรักษาบุคคลรักเพศเดียวกันมากขึ้น จากการศึกษาสมัยนั้นเชื่อว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันมาจากความผิดปกติทางชีววิทยา เช่น ความผิดปกติทางพันธุกรรม การพัฒนาในช่วงตัวอ่อนในครรภ์ของมารดาที่ไม่สมบูรณ์ และความผิดปกติทางสมองหรืออวัยวะเพศ (ไพร์ตัน พุกษชาติ, 2533) จนในปี ค.ศ. 1952 สมาคมจิตแพทย์อเมริกันได้พิมพ์หนังสือชื่อ The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorder (DSM-I) ซึ่งได้จัดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันไว้ในลักษณะความเบี่ยงเบนทางเพศ (Sexual Deviation) โดยเป็นลักษณะบุคลิกภาพแปรปรวนชนิดต่อต้านสังคม (sociopathic personality disorder) (Duke, & Norwicki, 1986 อติสร ทองรักษ์, 2549) ซึ่งก็คือพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นความบกพร่องด้านมโนธรรมของมนุษย์ ต่อมาในปี ค.ศ. 1968 DSM-II ได้จัดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันว่าเป็นความผิดปกติทางจิตใจในลักษณะของกามวิปริต แต่ตัดบุคลิกภาพแปรปรวนชนิดต่อต้านสังคมออก

ต่อมาในปี ค.ศ. 1973 สมาคมจิตวิทยาแห่งสหรัฐอเมริกา (American Psychological Association: APA) (ยูทธนา สุวรรณประดิษฐ์, 2543) ได้เพิกถอนคำว่ารักเพศเดียวกันออกจากรายการความผิดปกติด้านจิตใจ (Psychic disorder) โดยกล่าวว่า "รักเพศเดียวกัน แท้จริงแล้วไม่ได้หมายถึงความเสียหายในการตัดสินใจ ความมั่นคงทางจิตใจ ความน่าเชื่อถือ ความสามารถทางสังคมหรือความสามารถในหน้าที่การงาน เป็นเหตุให้สมาคมนักจิตวิทยาแห่งอเมริกาตัดสินใจว่ารักเพศเดียวกันไม่มีองค์ประกอบของความเจ็บป่วยทางด้านจิตใจแต่อย่างใด" ซึ่งการวินิจฉัยแยกโรคครั้งใหม่ส่งผลดีต่อบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีปัญหาเกี่ยวกับการต้องพยายามเปลี่ยนความต้องการทางเพศของตนเอง

จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1980 DSM-III ไม่ได้จัดคำวินิจฉัยความวิปริตในกลุ่มรักเพศเดียวกัน แต่ใช้คำว่ารักเพศเดียวกันที่ยอมรับไม่ได้ (Ego-dystonic homosexuality) แทน และอยู่ในหัวข้อ

ความผิดปกติทางจิตวิทยาทางเพศ (psychosexual disorder) ในปีเดียวกันนั้น องค์การอนามัยโลก ยังจัดรักเพศเดียวกันอยู่ในหัวข้อกามวิปริต โดยแบ่งออกเป็น homosexual conflict disorder and lesbianism ไว้ใน International Classification as Diseases (ICD-9) เมื่อผู้เกี่ยวข้องทางด้านสุขภาพจิตส่วนใหญ่ลงความเห็นว่าการรักเพศเดียวกันไม่ใช่ความผิดปกติทางด้านจิตใจ ก็ได้รับการคัดค้านอย่างหนักจากนักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียง เพราะขัดแย้งกับความเชื่อเดิมว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นผลจากความคับข้องใจในช่วงแรกๆ ของ psychosexual development และจะคงความผิดปกตินี้อย่างถาวร โดย Davison, & Neale (1994 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) กล่าวว่า ถึงแม้ว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันจะไม่ปรากฏใน DSM-IV แต่ก็ยังมีข้อที่ควรพิจารณาเกี่ยวกับลักษณะทางอารมณ์และพฤติกรรมของผู้ที่เป็นรักเพศเดียวกันอยู่

ในขณะที่สมาคมจิตวิทยาแห่งสหรัฐอเมริกา สมาคมนักสังคมสงเคราะห์แห่งชาติ องค์การวิชาชีพทางด้านสุขภาพจิตในประเทศสหรัฐอเมริกา ต่างลงความเห็นเหมือนกันว่า พฤติกรรมรักเพศเดียวกันมิใช่ความเจ็บป่วยทางจิตใจ เนื่องจากมีงานวิจัยในช่วงเวลา 40 ปีที่ผ่านมา ช่วยยืนยันให้เห็นว่าความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันไม่เกี่ยวข้องกับความเจ็บป่วยหรือความผิดปกติ นอกจากนั้นแล้วยังมีการศึกษาบุคคลรักเพศเดียวกันเปรียบเทียบกับบุคคลรักต่างเพศ (Bell, & Weinberg, 1978; Masters, & Johnson, 1979; Wilson, 1984; Green et al., 1986; Strong, DeVault, 1994; Hu et al., 1995; Turner, 1995; Laird, & Green, 1996 cited in Sue, Sue, & Sue, 2000; อติศร ทองรักษ์, 2549) แล้วพบว่า

1. ไม่มีความแตกต่างทางด้านสรีรวิทยาในการกระตุ้นและการตอบสนองทางเพศระหว่างบุคคลรักเพศเดียวกันและบุคคลรักต่างเพศ
2. ไม่มีความแตกต่างทางด้านจิตระหว่างบุคคลรักเพศเดียวกันและบุคคลรักต่างเพศ
3. บุคคลรักเพศเดียวกันไม่ได้ทนทุกข์ทรมานกับปัญหาความลับสนของอัตลักษณ์ทางเพศ (gender identity) แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นกับพวกเขาเหล่านั้นสืบเนื่องมาจากการที่สังคมไม่ยอมรับวิถีชีวิตของบุคคลรักเพศเดียวกัน
4. เนื่องจากบริบททางสังคมที่บุคคลรักเพศเดียวกันอาศัยอยู่ เช่น บุคคลรักต่างเพศที่มีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน และการตีตราจากสถาบันสุขภาพจิตว่าบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นความผิดปกติ เป็นต้น ทำให้ผู้ที่เป็นรักเพศเดียวกันแตกต่างจากบุคคลปกติ
5. งานวิจัยพบว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันไม่สามารถเลือกได้ แต่เกิดจากปรากฏการณ์และเงื่อนไขทางชีววิทยา

หลังจากนั้นจึงได้มีการเคลื่อนไหวเพื่อให้มีการออกกฎหมายคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของบุคคลรักเพศเดียวกัน เพื่อให้มีสิทธิต่างๆเท่าเทียมกับบุคคลรักต่างเพศ เช่น สิทธิในการแต่งงาน สิทธิที่คู่รักเพศเดียวกันสามารถรับอุปการะบุตรบุญธรรมได้ เป็นต้น โดยบทความของ Metom

(1989 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) แม้ศาลสูงสุดจะไม่เห็นด้วยสำหรับกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนของบุคคลรักเพศเดียวกัน แต่องค์การจิตวิทยาก็มีบทบาทสำคัญในการโต้แย้งความเชื่อที่ผิดของบุคคลทั่วไปที่มีต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน และพยายามเรียกร้องสิทธิต่างๆ ให้กับบุคคลเหล่านี้ ซึ่งในการเสนอข้อมูลต่อศาลนั้น สมาคมจิตวิทยาแห่งสหรัฐอเมริกาได้ให้เหตุผลของการสนับสนุนคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของบุคคลรักเพศเดียวกันดังนี้

1. การรักเพศเดียวกันไม่ส่งผลกระทบต่อความสามารถของบุคคลในทางสังคม

ในปี ค.ศ. 1975 สมาคมจิตวิทยาแห่งสหรัฐอเมริกาได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมรักเพศเดียวกันที่ผ่านมา และสนับสนุนความคิดที่ผ่านมารว่าการรักเพศเดียวกันไม่ได้เป็นความผิดปกติทางจิต (mental disorder) เพราะบุคคลรักเพศเดียวกันยังคงความสามารถของตนไว้อยู่ ไม่รู้สึกผิดต่อความต้องการทางเพศของตนเอง และมีความสามารถทางด้านสังคมเหมือนคนปกติ นอกจากนี้แล้วสมาคมจิตวิทยาแห่งสหรัฐอเมริกาได้ขอความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญทางสุขภาพจิตให้จัดการตีตราความเจ็บป่วยทางจิตแก่บุคคลรักเพศเดียวกันออกไป

2. การแบ่งแยกที่เกิดขึ้นกับบุคคลรักเพศเดียวกันมาจากพื้นฐานเจตคติที่ผิด

การวิจัยค้นพบว่าบุคคลที่มีเจตคติทางลบต่อพฤติกรรมรักเพศเดียวกันจะเป็นผู้ที่มีพื้นฐานของเจตคติต่อกลุ่มที่ผิด (Gergen, & Gergen, 1981; Herek, 1987 cited in Meton, 1989) ซึ่งการมีเจตคติทางลบนี้ทำให้คนไม่ต้องการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกัน และเจตคตินี้จะส่งผลต่อไปยังบุคคลรุ่นต่อไปผ่านการเรียนรู้ (อติศร ทองรักษ์, 2549)

3. การรักเพศเดียวกันเปลี่ยนแปลงได้ยาก ดังนั้นจึงไม่ควรที่จะเปลี่ยนความต้องการทางเพศของบุคคลที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นบุคคลรักต่างเพศ

งานวิจัยหลายชิ้นชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมทางเพศพัฒนาในช่วงแรกๆ ของชีวิต หรือประมาณ 6 ขวบ และคงที่เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น ซึ่งแสดงว่าบุคคลรักเพศเดียวกันต้องมีภาพลักษณ์ทางเพศของตนเองมานานแล้ว และงานวิจัยของ Matin (1984 cited in Meton, 1989) พบว่ามีบุคคลรักเพศเดียวกันจำนวนน้อยมากที่สามารถเปลี่ยนความต้องการทางเพศได้ แต่บุคคลเหล่านี้ต้องมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนที่สูงมาก ซึ่งนักจิตวิทยาส่วนใหญ่เห็นว่าบุคคลรักเพศเดียวกันที่สามารถปรับตัวทางด้านจิตวิทยาได้นั้นต้องเป็นบุคคลที่เปิดเผยความต้องการทางเพศ ส่วนบุคคลที่ไม่สามารถปรับตัวได้คือบุคคลที่ปกปิดความต้องการทางเพศของตนเองนอกจากนั้นแล้วนักจิตวิทยาส่วนใหญ่ยังไม่เห็นด้วยกับการบำบัดให้บุคคลที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเปลี่ยนความต้องการทางเพศ โดย สุวัทนา อารีพรอด (2534 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) กล่าวว่า ผู้รักษาควรแก้ไขความรู้สึกผิด ความวิตกกังวล หรือความเศร้าเกี่ยวกับการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน และช่วยให้คนไข้สามารถใช้ชีวิตทางเพศตามความพอใจของตนเองโดยปราศจากความขัดแย้งภายในจิตใจ รวมทั้งสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างปกติสุข

4. ข้อบังคับของกองทัพที่กีดกันบุคคลรักเพศเดียวกัน ทำให้ทหารที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกันต้องปกปิดสถานภาพของตนเอง ซึ่งทำให้เกิดปัญหาทางสุขภาพจิต

การออกกฎหมาย ข้อบังคับ หรือบทลงโทษบุคคลรักเพศเดียวกันที่อยู่ในกองทัพทำให้เกิดเจตคติเชิงลบและความไม่เท่าเทียมทางสังคมเกิดขึ้น การขัดขวางเพื่อไม่ให้บุคคลรักเพศเดียวกันออกจากกองทัพนั้นทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันถูกประณามว่ามีความเบี่ยงเบนทางสังคม ทำให้บุคคลที่รักเพศเดียวกันที่อยู่ในหน่วยงานทหารพัฒนากลไกการปรับตัวเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ โดยการปิดบังความต้องการทางเพศของตนเองเพื่อต้องการทำงานต่อไป เมื่อเกิดการปิดบังหรือเก็บกดการแสดงออกถึงความต้องการทางเพศ ผู้ที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกันจะเกิดปัญหาทางด้านจิตใจขึ้น เช่น ความเครียด ความวิตกกังวลกลัวผู้อื่นจะรู้ว่าตนเองเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน เกิดความขัดแย้งในจิตใจถึงความไม่เท่าเทียมทางสังคม เป็นต้น เพราะตนเองไม่สามารถดำเนินชีวิตตามวิถีทางที่ตนต้องการได้

บุคคลที่เป็นรักเพศเดียวกัน มักจะถูกกล่าวหาในเชิงอคติ และความเข้าใจผิดในความเป็นตัวตนและชีวิตความเป็นอยู่เสมอ ดังจะเห็นได้จากศาสนา กฎหมาย และวัฒนธรรมทางสังคมที่จะพยายามขัดขวางเสรีภาพทางการแสดงออกของบุคคลพวกนี้ ซึ่งเจตคติทางลบนั้นเกิดขึ้นมานานกว่าศตวรรษแล้ว โดยในสมัยนั้นจะพบว่าบุคคลรักเพศเดียวกันจะถูกรังแกและกดขี่จากผู้ที่personality รักต่างเพศตลอด ซึ่งก่อนหน้านี้เรื่องคิการที่เกี่ยวข้องกับจิตเวชได้ลงความเห็นว่าการรักเพศเดียวกันเป็นความผิดปกติทางจิตใจ ทำให้เกิดการแบ่งแยกผู้ที่เป็นรักเพศเดียวกันมากขึ้น มีการกีดกันทางด้าน การประกอบอาชีพ โอกาสก้าวหน้าทางหน้าที่การงาน การไล่ออกจากการรับราชการทหารเมื่อรู้ว่าเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน ไม่ได้รับความคุ้มครองทางกฎหมาย และบางครั้งยังถูกบังคับให้เข้ารับการรักษาในสถานจิตเวชอย่างไม่ได้เต็มใจ จนส่งผลทางลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายและหญิงอย่างมาก ถึงแม้ว่าสถาบันทางสุขภาพจิตจะลงความเห็นว่าการรักเพศเดียวกันไม่ใช่ความผิดปกติ แต่อคติของบุคคลรักต่างเพศที่มีต่อบุคคลรักเพศเดียวกันก็ยังไม่หมดไปจากสังคม (อดิศร ทองรักษ์, 2549)

สาเหตุของการเป็นรักเพศเดียวกัน

นักพฤติกรรมศาสตร์หรือนักจิตวิทยาได้ให้ความสนใจถึงสาเหตุที่แน่ชัดในการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน ซึ่งในปัจจุบันก็ยังไม่มีความชัดเจนถึงสาเหตุที่ว่าปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งเป็นตัวกำหนด ทำให้ Coleman, Butcher, & Carson (1980 อ้างใน อดิศร ทองรักษ์, 2549) ได้สรุปสาเหตุที่ทำให้เป็นพวกรักเพศเดียวกันไว้ดังนี้

1. พันธุกรรมและปัจจัยทางด้านชีววิทยาในร่างกาย การวิจัยได้มุ่งสนใจไปยังความ

แตกต่างกันระหว่างแฝดแท้และแฝดเหมือน ซึ่งพบว่าโอกาสที่แฝดแท้ันมีลักษณะเป็นรักเพศเดียวกัน ทั้งคู่ันมีมากกว่าแฝดเหมือน นอกจากนั้นแล้วความคิดนี้เชื่อว่า รักเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ติดตัวมาทางพันธุกรรม มีผู้ศึกษาเปรียบเทียบเซลล์สมองของผู้ชายและผู้หญิงจำนวนหนึ่งพบว่าสมองส่วน Hypothalamus ซึ่งมีเซลล์ที่ชื่อว่า 3rd Interstitial Nucleus of Anterior Hypothalamus หรือ INAH3 นั้น จะมีขนาดแตกต่างกันในผู้หญิงและผู้ชาย โดยที่ผู้หญิงจะมีขนาดของ INAH3 เล็กกว่าผู้ชาย 3 เท่าและสำหรับผู้ชายที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศนั้น พบว่ามีขนาดเซลล์ INAH3 เล็กกว่าผู้ชายแท้ทั่วไป และที่โครโมโซม X จะมีส่วนที่เรียกว่า Xq28 ซึ่งเป็นส่วนที่ได้รับมาจากมารดา ซึ่งแตกต่างจากผู้ชายโดยทั่วไป (โตมร สุขปรีชา, 2528)

2. ประสบการณ์ทางเพศกับบุคคลรักเพศเดียวกันและการได้รับการเสริมแรงทางบวก พัฒนาการของบุคคลรักเพศเดียวกันนั้นส่วนหนึ่งมาจากประสบการณ์ความพึงพอใจต่อคนที่ เป็นรักเพศเดียวกันในช่วงระหว่างวัยรุ่นถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ทำให้บุคคลที่เป็นรักต่างเพศพึงพอใจใน ความรู้สึกทางด้านอารมณ์และประสบการณ์นั้น จนเปลี่ยนความต้องการทางเพศกับเพศตรงข้าม มาเป็นความต้องการทางเพศกับเพศเดียวกัน

3. การได้รับการลงโทษเมื่อแสดงพฤติกรรมรักต่างเพศออกมา เกิดจากการได้รับสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจจากบุคคลรักต่างเพศ เช่น เด็กผู้ชายหรือเด็กผู้หญิงได้รับการปฏิเสธจากบุคคลเพศตรงข้ามในระยะแรกที่ตนเองต้องการมีปฏิสัมพันธ์ ดังนั้นเด็กจึงหันไปสร้างความสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน และจะหลีกเลี่ยงการมีปฏิสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม นอกจากนั้นแล้ว Konopka (1964 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) กล่าวว่า เด็กผู้หญิงที่ถูกข่มขืนโดยบิดาของตนเอง เมื่อโตขึ้นจะมองผู้ชายเป็นเพศที่น่ารังเกียจ และจะหันมาสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้หญิงด้วยกันเอง เพื่อเติมเต็มอารมณ์ความรักของตนเอง เป็นต้น

4. ลักษณะของครอบครัว โดย Costin, & Draguns (1989 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) กล่าวว่า พฤติกรรมของบิดาและมารดาก็มีส่วนที่จะทำให้เด็กพัฒนาด้านการรักเพศเดียวกันได้ และผลการศึกษาของ Bieber et al (1962 cited in Coleman, Butcher, & Carson, 1980) ซึ่งทำการศึกษานักเรียนชายที่เป็นรักเพศเดียวกันจำนวน 106 คน เพื่อดูลักษณะความสัมพันธ์ภายในครอบครัว พบว่าลักษณะครอบครัวที่ชายรักเพศเดียวกันอาศัยอยู่นั้น ส่วนมากมารดาจะมีบทบาทเด่นอยู่ในครอบครัว เป็นผู้กำหนดพลวัตของบ้าน ส่วนบิดาจะเป็นบทบาทด้อยหรือเป็นบ้านไม่มีบิดา ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตรชายจะเป็นแบบชี้นำแต่ไม่มีการสร้างความสัมพันธ์ทางด้านร่างกายมากนัก

5. ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรม ความหลากหลายขององค์ประกอบทางสังคมวัฒนธรรม โดยการกำหนดบทบาทของพฤติกรรมอย่างเฉพาะเจาะจง ทำให้เกิดความเครียดในการปฏิบัติตามข้อบังคับนั้นๆ อาจนำไปสู่การเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันได้ (อติศร ทองรักษ์, 2549)

นอกจากสาเหตุดังกล่าวข้างต้นมาแล้ว ยังมีมุมมองทางด้านจิตวิเคราะห์ที่กล่าวถึงรักเพศเดียวกัน โดย Freud (1930) เชื่อว่า มนุษย์นั้นโดยสัญชาตญาณแล้วเป็นบุคคลรักสองเพศและมีความรู้สึกรักเพศเดียวกัน ซึ่งการทดแทนความต้องการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกันจะออกมาในรูปแบบของมิตรภาพระหว่างเพื่อน ดังนั้นบุคคลจึงต้องมีความรักเพศเดียวกันในระดับหนึ่งจึงจะสามารถรักเพศตรงข้ามได้อย่างปกติ และ Freud ยังเชื่อว่าสัญชาตญาณรักเพศเดียวกันนั้นเป็นเครื่องแสดงถึงแรงขับทางด้านชีววิทยาของแต่ละบุคคล พฤติกรรมรักเพศเดียวกันไม่ใช่การเจ็บป่วยทางด้านจิตใจและเชื่อว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันไม่สามารถเปลี่ยนเป็นพฤติกรรมรักต่างเพศได้ แต่การที่มีการแสดงออกถึงการรักเพศเดียวกันในวัยผู้ใหญ่ นั้นแสดงถึงการหยุดยั้งของ psychosexual development จากสัญชาตญาณรักสองเพศ ไปสู่รักต่างเพศที่มีวุฒิภาวะ ซึ่งการหยุดยั้งของ psychosexual development นี้มีหลายปัจจัยมาเกี่ยวข้องดังนี้

เด็กผู้ชาย: ความกลัวที่จะถูกตอน มีความคับข้องใจเกี่ยวกับแม่ ขาดความสัมพันธ์กับพ่อ

เด็กผู้หญิง: ไม่สามารถแก้ปมอริชการมีอวัยวะเพศของเพศชายในช่วง oedipal period

นอกจากนั้นแล้ว Freud ยังมีมุมมองต่อชายรักเพศเดียวกันว่ามีความบกพร่องในช่วง Oedipal period ของ Psychosexual development ในการจำลองอัตลักษณ์ที่เหมาะสมจากบิดา นั่นก็คือชายที่เป็นรักเพศเดียวกันไม่ได้จำลองอัตลักษณ์ของบิดา หรือจำลองอัตลักษณ์ของมารดา มากเกินไป (over identification) ดังนั้นการที่ไม่ให้เด็กผู้ชายมีความสัมพันธ์กับบิดาของตนเองอย่างเหมาะสม จึงเป็นสาเหตุให้เกิดความบกพร่องในพัฒนาการทางเพศ โดย Freud เชื่อว่าพ่อที่ไม่ได้อยู่กับเด็ก เย็นชา ก้าวร้าว และแม่ที่ใกล้ชิดลูก ผูกพัน และชี้นำ จะทำให้ลูกพัฒนาเป็นรักเพศเดียวกันได้ อย่างไรก็ตาม พ่อแม่ที่รักลูก เอาใจใส่ลูกจะทำให้ลูกพัฒนาตามขั้นพัฒนาการปกติได้ ในกรณีที่เด็กพัฒนาเป็นรักเพศเดียวกันนี้ เด็กผู้ชายรู้สึกถึงเพศสัมพันธ์กับมารดา และเมื่อเด็กพยายามควบคุมความรู้สึกนี้ เด็กจะพัฒนาความกลัวในการมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม (heterophobia) ความกลัวนี้พัฒนาเพราะเด็กผู้ชายสังเกตว่าองคชาติของผู้หญิงหายไป และคิดว่าตนเองจะเป็นอย่างนี้เหมือนกัน ถ้าบิดารู้สึกว่าตนมีความรู้สึกทางเพศต่อผู้หญิงโดยเฉพาะมารดา

โดยสรุปแล้ว สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันทั้งชายและหญิงนั้น ยังไม่มีปัจจัยใดสามารถสรุปได้ว่าเป็นสาเหตุหลักของการเกิดพฤติกรรมนี้ โดยปัจจัยทางด้านชีววิทยาเชื่อว่าสาเหตุมาจากพันธุกรรมและสมองในส่วนของ hypothalamus ส่วนปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อมนั้นเชื่อว่าสาเหตุมาจากการเลี้ยงดูของครอบครัวและสังคม ซึ่งสาเหตุจากครอบครัวพบว่าการที่เกิดเด็กชายรักเพศเดียวกันอาจจะมีสาเหตุที่ว่าแม่มีบทบาทเด่นในครอบครัว เข้มงวด มีความสัมพันธ์ทางกายกับบุตรน้อย ส่วนพ่อเป็นคนเย็นชา ก้าวร้าว ทำให้บุตรไม่มีการจำลองอัตลักษณ์ของพ่อ หรือมีการจำลองอัตลักษณ์ของแม่มากเกินไป ส่วนการเกิดหญิงรักเพศเดียวกันนั้น

เกิดจากการที่เด็กผู้หญิงไม่สามารถที่จะแก้ไขปมอริชณาการมีอวัยวะเพศชายของเด็กผู้ชายในช่วง oedipal period ส่วนสาเหตุจากสังคมพบว่า เด็กอาจมีความพึงพอใจในเพศเดียวกันหรือได้รับการปฏิเสธเมื่อต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม เป็นต้น

เจตคติต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันตามทฤษฎี ATGL (Attitude toward Gays and Lesbians)

Gregory M. Herek (1984 อ้างใน อติสร ทองรักษ์, 2549) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับการรักเพศเดียวกันโดยได้ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่สัมพันธ์กับการอดทนต่อการถูกประณาม (Condemnation tolerance factor) พบว่าแต่ละปัจจัยนั้นมีโครงสร้างและองค์ประกอบที่สอดคล้องกับเจตคติส่วนบุคคล และเจตคติที่มีต่อวัฒนธรรมทางสังคมที่นิยมเรียกกันว่า การเกลียดพวกรักเพศเดียวกัน (Homophobia) โดย Herek ได้ออกแบบเครื่องมือที่ใช้วัดเจตคติที่มีต่อเลสเบี้ยนและเกย์ จากการใช้แบบสอบถามตามวิธี Likert scale

ผลของการใช้แบบสอบถามเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน Herek พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีเจตคติในด้านลบต่อพฤติกรรมความรักเพศเดียวกัน โดยมีความสัมพันธ์กับปัจจัยดังต่อไปนี้

1. เจตคติต่อบทบาททางเพศที่มีมาแต่โบราณ
2. ความเชื่อในระบบความคิดของครอบครัวที่มีมาแต่โบราณ
3. การวินิจฉัยโดยพลการ
4. การยอมรับเจตคติของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน
5. การขาดการปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับกลุ่มรักเพศเดียวกันในอดีต

สำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงนั้น พบว่ามีปัจจัยที่เหมือนกับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย นอกจากนั้นแล้วยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่มีความสัมพันธ์กับระดับเจตคติที่มีต่อบุคคลรักเพศเดียวกันดังนี้

1. การเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาบ่อยครั้ง
2. เป็นสมาชิกของกลุ่มอนุรักษ์ลัทธิ และนิกายทางศาสนา
3. มีความศรัทธาในตัวแทนของผู้อ่ตั้งคริสเตียน
4. มีเพื่อนที่เป็นรักเพศเดียวกันน้อย

จากข้อมูลข้างต้นนั้น เป็นการวัดระดับเจตคติที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันในทางจิตวิทยา ดังนั้น Herek จึงได้พยายามหาปัจจัยหลักอื่นๆ ที่มีความสัมพันธ์กับเจตคติของกลุ่มรักต่างเพศที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน ซึ่งพบความสัมพันธ์กับหลายปัจจัยด้วยกัน รวมไปถึงปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ เช่น เพศ และการศึกษา โดยการสำรวจจากกลุ่มประชากร แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำจะมีระดับเจตคติไปในทางลบมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาสูง

นอกจากนี้ ระดับเจตคติของกลุ่มรักต่างเพศที่มีต่อกลุ่มรักเพศเดียวกันยังมีความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องกับตัวแปรด้านสังคมจิตวิทยา ดังต่อไปนี้

1. เจตคติเกี่ยวกับเพศและบทบาทของครอบครัว
2. ศาสนา
3. ระบบความคิดทางการเมือง
4. ระดับความสามารถในการปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มรักเพศเดียวกัน

จากการศึกษาของ Herek (1984) พบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้บุคคลมีเจตคติทางลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน คือ เจตคติต่อบทบาททางเพศที่มีมาแต่โบราณ ความเชื่อในระบบความคิดของครอบครัวที่มีมาแต่โบราณ การวินิจฉัยโดยผลการ การยอมรับเจตคติของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน การขาดการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับกลุ่มรักเพศเดียวกันในอดีต การเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาบ่อยครั้ง การเป็นสมาชิกของกลุ่มอนุรักษ์ลัทธิและนิกายทางศาสนา การมีความศรัทธาในตัวแทนของผู้ก่อตั้งคริสเตียน การมีเพื่อนที่เป็นรักเพศเดียวกันน้อย เจตคติเกี่ยวกับเพศและบทบาทของครอบครัว ระบบความคิดทางการเมือง เพศ และการศึกษา (อดิศร ทองรักษ์, 2549)

ความเข้าใจผิดของบุคคลรักต่างเพศต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน

ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานต์ (2540 อ้างใน อดิศร ทองรักษ์, 2549) ได้แสดงทัศนะในเรื่องความเข้าใจผิดของบุคคลรักต่างเพศที่มีต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ในการอภิปรายในหัวข้อ สิทธิหญิงรักหญิง: บทบาทของวงวิชาการและสื่อมวลชน เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2540 ไว้ดังนี้

1. เข้าใจผิดว่ารักเพศเดียวกันเป็นความวิปริตทางเพศ คำว่า วิปริตทางเพศ หมายถึง คนที่ได้มาซึ่งความสุขและความพึงพอใจทางเพศด้วยวิธีการที่สังคมไม่ยอมรับ เช่น ถ้ามอง ชอบโชว์อวัยวะเพศ ชอบมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก หรือการมีเพศสัมพันธ์โดยทำร้ายฝ่ายตรงข้าม ซึ่งเกิดขึ้นได้ทั้งคนที่รักเพศเดียวกันและรักเพศตรงข้าม

2. เข้าใจผิดว่าคนที่รักเพศเดียวกันต้องมีอารมณ์ฉุนเฉียว ก้าวร้าว ปากจัด ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ความเข้าใจผิดข้อนี้มักมาจากการศึกษาวิจัยที่มีอคติทั้งสิ้น เช่น ศึกษาวิจัยจากผู้ที่มาขอรับคำปรึกษาจากจิตแพทย์

3. เข้าใจผิดว่าคนที่รักเพศเดียวกันจะต้องแสดงออกให้เห็นได้ เช่น หัว หรือกระดุกกระดิง แต่ความจริงแล้วการรักเพศเดียวกันเป็นพฤติกรรมส่วนตัวของบุคคล ซึ่งการจะแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมานั้นมาจากปัจจัยกระตุ้นภายในของแต่ละบุคคล และมีคนที่รักเพศเดียวกันเป็นจำนวนมากที่มีพฤติกรรมภายนอกตามแบบแผนปกติของสังคม

4. การเข้าใจผิด (ทางบวก) ว่า คนที่รักเพศเดียวกันจะต้องมีลักษณะพิเศษ เช่น มีอารมณ์ละเอียดละไม เป็นคนเก่ง ฉลาดผิดปกติ ซึ่งจริงๆ แล้วคนที่รักเพศเดียวกันเป็นคนธรรมดา มีความสามารถต่างๆ เช่นเดียวกับคนที่รักต่างเพศ

5. เข้าใจผิดว่าพฤติกรรมของคนรักเพศเดียวกัน ไม่ว่าจะ เป็นท่าทางกระตือรือร้น หรือ หัวข่มแข็ง จะทำให้คนอื่นโดยเฉพะอย่างยิ่งเด็กเกิดการเลียนแบบและเป็นตาม ซึ่งในทางจิตวิทยาพัฒนาการพบว่า เป็นไปไม่ได้ที่คนเราจะโน้มเอียงไปทางความเป็นหญิงหรือชายตามพฤติกรรมคนอื่นที่เห็นเพราะความเป็นหญิงหรือชาย เพราะลักษณะอย่างนี้พัฒนาขึ้นตั้งแต่อายุ 3-5 ขวบ ดังนั้นที่กลัวกันว่าเด็กคู่ละครที่มีที่มีบุคคลรักเพศเดียวกันแสดงแล้วจะทำให้เด็กกลายเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันหรือการมีครูที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกันแล้วเด็กจะเลียนแบบซึ่งไม่เป็นความจริง

6. เข้าใจผิดว่าการยอมรับคนที่รักเพศเดียวกัน หมายถึงการสนับสนุนให้มีการรักเพศเดียวกันอยู่ทั่วไป การยอมรับคือการเคารพ ซึ่งนั่นไม่ได้หมายความว่า เป็นการสนับสนุนให้คนอื่นเป็นตาม ตรงกันข้ามการยอมรับทำให้ปัญหาไม่ซ่อนเร้นเมื่อได้รับการยอมรับ คนเหล่านี้ก็จะมี ความรับผิดชอบต่อสังคมไม่สร้างปัญหาให้สังคม

ความเข้าใจผิดต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมาจากการที่บุคคลรักต่างเพศมีความคิดว่า เกิดจากความวิปริตทางเพศ การมีปัญหาด้านอารมณ์ และมีพฤติกรรมที่แตกต่างจากบุคคลอื่นทั่วไปในสังคม และยังกล่าวหาว่าการที่บุคคลรักเพศเดียวกันเปิดเผยตนเองในสังคม ยังทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วบุคคลรักเพศเดียวกันนั้นมีความต้องการทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันซึ่งไม่ใช่ความวิปริตทางเพศ รวมไปถึงบุคคลรักเพศเดียวกันก็มีความรักและพฤติกรรมที่เหมือนกับบุคคลอื่นทั่วไป และเด็กไม่สามารถเลียนแบบพฤติกรรมรักเพศเดียวกันได้ เนื่องจากกว่าพัฒนาการด้านเพศของเด็กจะพัฒนาในช่วงอายุ 3-5 ขวบ ซึ่งหลังจากนี้จะไม่มีการลอกแบบพฤติกรรมรักเพศเดียวกันจากสื่อที่มีบุคคลรักเพศเดียวกันได้

3. บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม

ความหมายของบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม

Bob Altemeyer (1988 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) กล่าวว่า บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม (Right-Wing Authoritarianism) เป็นทิศทางในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทางเดียวกัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มดังนี้

1. การยอมจำนนต่ออำนาจ (Authoritarian submission) เป็นการยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจ

2. ความก้าวร้าวต่อกลุ่มอื่นที่ผู้มีอำนาจไม่ยอมรับ (Authoritarian aggression) เป็นความก้าวร้าวที่เกิดขึ้นโดยทั่วไปของกลุ่มคนหรือบุคคลที่ไม่ได้รับการยอมรับจากผู้มีอำนาจ

3. การยึดค่านิยมทางสังคม (Conventionalism) เป็นลักษณะของบุคคลที่ผูกมัดตนเองอยู่กับค่านิยมและขนบธรรมเนียมดั้งเดิมของสังคม

พัฒนาการของการศึกษาบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม

Theodor W. Adorno et al., (1950 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) ได้ศึกษาบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม (The Authoritarian Personality) โดยสร้างแบบวัด F-Scale (Fascism Scale หรือ The California F-Scale) โดยเป็นเครื่องมือวัดเจตคติ โดยมีตัวแปรเป็นองค์ประกอบทั้งสิ้น 9 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ลักษณะค่านิยมที่ติดอยู่กับวัฒนธรรม และประเพณีดั้งเดิมของสังคม (Conventionalism)

2. ลักษณะการยอมรับอำนาจโดยปราศจากการไตร่ตรองและโต้แย้ง (Authoritarian submission)

3. ลักษณะการมีความก้าวร้าวสูงต่อกลุ่มอื่น (Authoritarian aggression)

4. ลักษณะการต่อต้านความคิดฝืน การจินตนาการ และการมีจิตใจอ่อนโยน (Anti-intraception)

5. ลักษณะความเชื่อแบบดั้งเดิมในอำนาจอันลึกลับ และความยึดมั่นในกฎเกณฑ์เก่าๆ (Superstition and stereotype)

6. ลักษณะการใช้อำนาจและความดุเดือดแข็งกร้าว (Power and toughness)

7. ลักษณะความเป็นศัตรูและการเหยียดดูถูกมนุษย์ (Destructive and cynicism)

8. ลักษณะการมองโลกในแง่ร้าย (Projectivity)

9. ความใส่ใจต่อเรื่องทางเพศของผู้อื่นเกินไป (Sex)

นอกจากนั้นแล้ว Adorno et al. ได้ระบุว่าบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมจะมีลักษณะดังนี้

1. ยอมรับอะไรง่าย ๆ ยอมตามสังคมอยู่เสมอโดยไม่มีความคิดเห็นที่ขัดแย้งต่อค่านิยมทางสังคมของคนส่วนใหญ่ ทั้งนี้เพราะบุคคลประเภทนี้ต้องการการยอมรับทางสังคม ต้องการความมั่นคงและจะรู้สึกกังวลเมื่อตนเองมีความคิดเห็นแตกต่างจากคนหมู่มาก นอกจากนี้แล้วบุคคลประเภทนี้จะไม่ยอมรับบุคคลที่คิดเห็นไม่ตรงกับตนและกลุ่มทางสังคม

2. มองว่าโลกช่างเต็มไปด้วยความไม่จริงใจ ไม่มั่นคง ไม่ปลอดภัย ไม่มีความแน่นอน เมื่อมีความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นจะทำให้ตนเองสับสน ต้องหันมาพึ่งหรือยึดติดกับบุคคลหรือสิ่งของอย่างมกมาย บุคคลประเภทนี้จึงชอบเผด็จการ ชอบการใช้อำนาจเด็ดขาด

3. เป็นคนที่เคร่งครัดจนเกินไป ไม่มีความยืดหยุ่น ไม่ยอมปรับตัว หรือเรียกว่าพวกอนุรักษนิยม มีมุมมองที่ทำให้คุณค่าของค่านิยมในอดีตมากกว่ายอมเปลี่ยนแปลงให้ทันปัจจุบัน

4. เป็นบุคคลที่มีลักษณะชาตินิยมมากเกินไป จนไม่สนใจบุคคลอื่นในโลกที่มีเชื้อชาติ ความคิดต่างไปจากตน บุคคลประเภทนี้จะมองบุคคลอื่นเป็นคนประหลาด น่ากลัว อันตราย

จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1996 Altemeyer (1996 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) ได้พบปัญหาของการใช้ F-Scale ของ Adorno et al., (1950 cited in Altemeyer, 1996) ที่ใช้วัดบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมคือ ค่านิยมของบุคลิกภาพแบบเผด็จการ (Prefascist personality) ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ 9 องค์ประกอบนั้น เป็นการนิยามที่ไม่ชัดเจน เช่น ลักษณะความเชื่อทางไสยศาสตร์และการยึดมั่นในกฎเกณฑ์ (Superstition and stereotype) ซึ่งทั้ง 2 อย่างไม่ใช่ความเชื่อที่เหมือนกัน จึงทำให้เป็นการนิยามที่มี 2 ความหมายในลักษณะเดียว

อย่างไรก็ตาม Altemeyer ก็ค้นพบความสัมพันธ์ของลักษณะ 9 องค์ประกอบ ซึ่งพบว่ามี 3 องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กัน โดย Altemeyer ได้เรียกว่ากลุ่มของเจตคติ (Attitudinal clusters) ซึ่งมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. การยอมจำนนต่ออำนาจ (Authoritarian submission) เป็นการยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจ ซึ่งคนในสังคมรับรู้ว่ามีอำนาจถูกต้องตามทำนองคลองธรรมในสังคมและถูกต้องตามกฎหมาย

2. ความก้าวร้าวต่อกลุ่มอื่นที่ผู้มีอำนาจไม่ยอมรับ (Authoritarian aggression) เป็นความก้าวร้าวที่เกิดขึ้นโดยทั่วไปของกลุ่มคนหรือบุคคล โดยที่ตนเองรับรู้ว่าการกระทำนั้นๆ ไม่ได้รับการยอมรับจากผู้มีอำนาจ

3. การยึดค่านิยมทางสังคม (Conventionalism) เป็นลักษณะของบุคคลที่ผูกมัดตนเองอยู่กับค่านิยมและขนบธรรมเนียมดั้งเดิมของสังคม

นอกจากนี้ Altemeyer (1996 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) เชื่อว่า บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมนั้นเกิดขึ้นกับบุคคลตั้งแต่ยังเด็ก จนกระทั่งเจตคติและความเชื่อของบุคคลเริ่มเปลี่ยนแปลงไปตามประสบการณ์และกาลเวลาก็จะทำให้บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมค่อยๆ ลดลงและลดต่ำลงเมื่อเข้าสู่มหาวิทยาลัย และจากการศึกษาของ Altemeyer (1998) พบว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสูง จะเป็นบุคคลที่มีลักษณะแบบอนุรักษนิยมทางการเมือง เกร็งศาสนา ต้องการจำกัดความเป็นอิสระส่วนบุคคล และกำหนดบทลงโทษที่รุนแรงสำหรับฆาตกร นอกจากนี้แล้วบุคคลที่มีคะแนนบุคลิกภาพอำนาจนิยมสูงจะมีอคติต่อกลุ่มอื่น บุคคลเชื้อชาติอื่น และบุคคลรักเพศเดียวกันสูง

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม

พัฒนาการของบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมนั้นมาจากหลายสาเหตุด้วยกัน ซึ่งสาเหตุเหล่านี้สามารถแบ่งออกเป็นรูปแบบพัฒนาการได้ 3 รูปแบบ คือ

1. Berkeley Theory

ทฤษฎีนี้พัฒนาโดย Else Frenkel-Brunswik (1950 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) หรือเรียกอีกอย่างว่า Frenkel-Brunswik's Theory โดยกล่าวว่าบุคคลจะพัฒนาบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมผ่านประสบการณ์ที่ตนเองได้รับตั้งแต่วัยเด็ก บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมนี้ เป็นบุคคลที่ถูกเลี้ยงดูโดยการใช้อำนาจข่มขู่ (Threatening) ไม่เป็นมิตร (Forbidding) จากพ่อแม่ นอกจากนั้นแล้วพ่อแม่จะลงโทษบุตรของตนอย่างรุนแรงเมื่อบุตรของตนทำผิดทำนองครองธรรม หรือแบบแผนดั้งเดิมของสังคม ส่วนเด็กนั้นจะเก็บกดความก้าวร้าว ความรู้สึกอาฆาตแค้นที่ตนมีต่อพ่อแม่ไว้และปกปิดความก้าวร้าวนี้โดยใช้กลไกป้องกันตนเองแบบสร้างทำ (Reaction formation) โดยการประจบสอพลอ สมยอมและสรรเสริญพ่อแม่และบุคคลที่มีอำนาจ ส่วนความก้าวร้าวที่เก็บกดไว้นั้นจะถูกเปลี่ยนที่และถ่ายทอดสู่กลุ่มอื่นทางสังคม

2. Social Cognitive Theory

นักจิตวิทยาสังคมให้ความเห็นว่าบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมเป็นกลุ่มของเจตคติ ดังนั้นการศึกษาพัฒนาการของบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมก็คือการศึกษาว่าเจตคตินั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร ซึ่งเจตคตินั้นเกิดขึ้นได้ดังนี้

1. เกิดจากอิทธิพลของบุคคลอื่นโดยการเรียนรู้โดยตรงและผ่านตัวแบบ
2. เกิดจากตนเองโดยตรง ซึ่งก็คือประสบการณ์การได้รับการเสริมแรงโดยตรง

3. บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมของ Fromm

Erich Fromm (1941 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) ได้เขียนหนังสือเรื่อง “หนีไปจากเสรีภาพ” (Escape from Freedom) อธิบายบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมว่าเกิดจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของระบบศาสนาและระบบเศรษฐกิจ ทำให้บุคคลมีเสรีภาพและอิสรภาพ แต่เมื่อบุคคลมีเสรีภาพและอิสรภาพมากขึ้นบุคคลจะมีความรู้สึกโดดเดี่ยวนี้ ทำให้บุคคลเกิดความไม่แน่ใจและขาดความรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย ดังนั้นบุคคลจึงหาทางแก้ความรู้สึกโดดเดี่ยว กระวนกระวาย และไร้พลังนี้ด้วยการก้าวสู่เสรีภาพทางบวกอย่างสมบูรณ์ อันทำให้บุคคลมีความเป็นปัจเจกภาพและความเป็นเฉพาะตัว หรือไม่ก็หนีออกจากเสรีภาพที่ตนเองมีอยู่ แล้วหันไป

พึงพิงและก้มหัวให้กับผู้มีอำนาจเพื่อความรู้สึกปลอดภัย และขณะเดียวกันบุคคลพยายามขจัดความรู้สึกไร้อำนาจ จึงพยายามแสวงหาอำนาจให้ตนเองและให้บุคคลอื่นยอมจำนนอีกด้วย

ซึ่ง Fromm เชื่อว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมเป็นบุคคลที่ชื่นชอบความรุนแรง ทั้งที่เป็นแบบชอบกระทำคนอื่นให้เจ็บปวด และให้คนอื่นกระทำตนเองให้เจ็บปวด (Sadistic and masochistic) กล่าวคือ มีความต้องการสร้างความเจ็บปวดเพื่อต้องการที่จะมีอำนาจหรืออิทธิพลครอบครองผู้อื่น แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องการที่จะเป็นผู้เจ็บปวดและถูกครอบครอง

บุคคลที่จะมีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมนั้น เกิดจากการเลี้ยงดูของครอบครัวที่มีพ่อแม่แบบเข้มข้ม ไม่เป็นมิตร และลงโทษอย่างรุนแรงเมื่อเด็กกระทำความผิด ส่วนการเรียนรู้ทางสังคมนั้น อาจเกิดจากการเรียนรู้ผ่านตัวแบบที่มีความก้าวร้าวหรือประสบการณ์ที่บุคคลแสดงความก้าวร้าวและได้รับการเสริมแรง ส่วนความเชื่อของ Fromm (1941) กล่าวว่า เมื่อบุคคลไม่สามารถสร้างเสรีภาพทางบวกได้อย่างสมบูรณ์ บุคคลก็จะหันมาพึ่งพิงผู้มีอำนาจเพื่อความรู้สึกปลอดภัย และบุคคลก็จะแสวงหาอำนาจและให้ผู้อื่นยอมจำนนอีกด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม

Whitley (1999 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) พบว่าบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมมีความสัมพันธ์ต่อการตอบสนองด้านอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน และเมื่อเปรียบเทียบบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสูงจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันสูง (Lippa, & Arad, 1999; Whitley, & Egidottir, 2000) และบุคคลที่ไม่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมนั้นจะมีเจตคติเชิงบวกต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม (Gelbal, & Duyan, 2006 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) นอกจากนี้แล้วยังพบอีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะอนุรักษนิยมและเคร่งศาสนา จะมีเจตคติเชิงลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีลักษณะอนุรักษนิยมและเคร่งศาสนา (Medley, 2005 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับการวิจัยในกองทัพ โดย Estrada, & Weiss (2006 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) พบว่าบุคลากรในกองทัพที่มีลักษณะอนุรักษนิยมและเคร่งศาสนา จะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันสูง ในทางตรงข้าม บุคคลที่ไม่มีลักษณะอนุรักษนิยมและเคร่งศาสนา จะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันต่ำ

จึงสรุปได้ว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสูงจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมต่ำ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมในเพศชายกับอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน

สมมติฐานในงานวิจัย

บุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน

ขอบเขตของงานวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 110 คน เป็นบุคคลวัยทำงานชายในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุระหว่าง 25-35 ปี จำนวน 110 คน
2. ตัวแปรในการวิจัย
 - 2.1 ตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมในเพศชาย
 - 2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ อคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. บุคคลรักเพศเดียวกัน (Homosexual) หมายถึง บุคคลที่มีความรู้สึก อารมณ์ หรือพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ซึ่งผู้ที่เป็นรักเพศเดียวกันนี้ไปได้ทั้งผู้หญิง (lesbian) และผู้ชาย (gay man)
2. บุคคลรักต่างเพศ (Heterosexual) หมายถึง บุคคลที่มีความรู้สึก อารมณ์ หรือพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลเพศตรงข้าม
3. ชายรักเพศเดียวกัน (Gay) หมายถึง ชายที่มีความรู้สึก อารมณ์ หรือพฤติกรรมทางเพศกับผู้ชายด้วยกัน
4. อคติ (Prejudice) หมายถึง เจตคติที่ใช้ตัดสินล่วงหน้าในทางลบ (negative prejudice) ต่อสมาชิกของกลุ่มอื่น หรือตัดสินล่วงหน้าในทางบวกต่อสมาชิกในกลุ่มตนเอง ซึ่งการตัดสิน

ลวงหน้านี้เป็นการสรุปเหมารวมมากเกินไป (over generalization) และมีลักษณะที่ไม่ยืดหยุ่น โดยไม่มีข้อมูลหรือหลักฐานมาอ้างอิงที่เพียงพอ จนทำให้ละเลยคุณสมบัติที่ดีของกลุ่มนั้นไป

5. บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม หมายถึง บุคลิกภาพของบุคคลที่มีลักษณะยอมจำนนต่ออำนาจ (Authoritarian submission) มีความก้าวร้าวต่อผู้อื่นที่ผู้มีอำนาจไม่ยอมรับ (Authoritarian aggression) และยึดค่านิยมทางสังคม (Conventionalism)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมต่อการเกิดอคติกับบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน
2. เพื่อเป็นแนวทางในการนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ในการศึกษาต่อไป

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมในเพศชายกับอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน

การออกแบบการวิจัย

รูปแบบของการวิจัยเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมในเพศชายกับอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน โดยใช้แบบสอบถามของ อติสร ทองรักษ์ (2549) ในการวัดบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม และเจตคติต่อชายรักเพศเดียวกัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 110 คน เป็นบุคคลวัยทำงานชายในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุระหว่าง 25-35 ปี จำนวน 110 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือแบบสอบถามความคิดเห็น โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ เพศ และอายุ

ส่วนที่ 2 เป็นมาตรวัดตัวแปรในการวิจัยแบบลิเคิร์ต (Likert's Scale) มีช่วงคะแนน 5 ช่วง รวมทั้งสิ้น 2 ฉบับ ได้แก่

- มาตรวัดบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม จำนวน 26 ข้อ
- มาตรวัดเจตคติต่อชายรักเพศเดียวกัน จำนวน 26 ข้อ

ซึ่งมาตรวัดทั้ง 2 ฉบับนี้ ได้นำมาจากวิทยานิพนธ์ของ อติสร ทองรักษ์ (2549) โดยได้ทำการพัฒนามาตรวัดทั้งสองดังนี้

มาตรวัดบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม

Altemeyer (1998) กล่าวว่าบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม (Right-Wing Authoritarianism) เป็นการตอบสนองต่อสิ่งเร้าของบุคคลแบ่งเป็น 3 องค์ประกอบ อันได้แก่การยอมจำนนต่ออำนาจ (Authoritarian submission) เป็นการยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจ ซึ่งคนในสังคมรับรู้ว่ามีอำนาจของผู้มีอำนาจถูกต้องตามทำนองคลองธรรมในสังคมและถูกต้องตามกฎหมายด้วย ความก้าวร้าวต่อผู้อื่นที่ผู้มีอำนาจไม่ยอมรับ (Authoritarian aggression) เป็นความก้าวร้าวที่เกิดขึ้นโดยทั่วไปของกลุ่มคนหรือบุคคล โดยที่ตนเองรับรู้ว่ามีอำนาจหรือบุคคลนั้นๆ ไม่ได้รับการยอมรับจากผู้มีอำนาจ และการยึดค่านิยมทางสังคม (Conventionalism) เป็นลักษณะของบุคคลที่ผูกมัดตนเองอยู่กับค่านิยมและขนบธรรมเนียมดั้งเดิมของสังคม

อดิศร ทองรักษ (2549) ได้พัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม โดยพัฒนาตามแนวคิดของ Altemeyer (1998) ซึ่งลักษณะข้อกระทงเป็นความคิดเห็นเชิงบวกและเชิงลบต่อบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม จำนวน 26 ข้อ

การตอบคำถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วย ปานกลาง ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โยให้ผู้เลือกตอบเลือกตอบเพียงคำตอบเดียวที่ตรงกับความคิดเห็นมากที่สุด

ขั้นตอนการสร้างและพัฒนามาตรวัด

การสร้างและพัฒนามาตรวัดบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม มีขั้นตอนดังนี้

1. อดิศร ทองรักษ (2549) ดัดแปลงข้อกระทงบางส่วนจากมาตรวัดบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมของ Altemeyer (1998) และสร้างข้อกระทงขึ้นมาใหม่ตามองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ คือ การยอมจำนนต่ออำนาจ ความก้าวร้าวต่อผู้อื่นที่ผู้มีอำนาจไม่ยอมรับ และการยึดค่านิยมทางสังคมของ Altemeyer (1998) เพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง โยมีข้อกระทงทั้งสิ้น 30 ข้อ
2. นำมาตรวัดในข้อ 1. ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 ท่าน ที่เป็นอาจารย์ในสาขาจิตวิทยา พัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และปรับปรุงแก้ไขจนได้รับความเห็นพ้องกัน 100% จากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 4 ท่าน
3. นำมาตรวัดที่ผ่านการตรวจจากผู้ทรงคุณวุฒิในข้อ 2. ไปให้บุคคลที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ทดลองทำ และสอบถามบุคคลเหล่านั้นเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในภาษาและสำนวนที่ใช้ แล้วจึงปรับแก้ภาษาให้เหมาะสม

4. นำมาตรวัดในข้อ 3. ที่ปรับแก้ไขแล้วไปเก็บกับกลุ่มทดสอบที่เป็นบุคคลรักต่างเพศ อายุระหว่าง 18-20 ปี จำนวน 100 คน เพื่อวิเคราะห์อำนาจจำแนกของข้อกระทงโดยหาอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มที่มีคะแนนบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสูงและกลุ่มที่มีคะแนนบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมต่ำในแต่ละข้อกระทง

ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมรายข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ พบว่า จากข้อกระทงทั้งหมด 30 ข้อ มีข้อที่ค่าเฉลี่ยไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติจำนวน 4 ข้อ จึงเหลือข้อกระทงที่ใช้ได้ 26 ข้อ

5. ทำการวิเคราะห์ข้อกระทงทั้ง 26 ข้อ จากมาตรวัดในข้อ 4 โดยการหาสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Corrected Item-Total Correlation) ไม่พบข้อกระทงที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่นๆ ต่ำกว่าค่า critical r ($r = .1688, df = 100, p < .05$) ดังนั้นจึงเหลือข้อกระทง 26 ข้อ โดยมีค่า Cronbach's alpha เท่ากับ .87

6. การหาความเที่ยง (Reliability) รายองค์ประกอบ ซึ่งมีดังนี้

การยอมจำนนต่ออำนาจ (Authoritarian submission) ข้อ 3, 5, 8, 10, 13, 16, 19, 21 และ 24 มีค่า Cronbach's alpha เท่ากับ .73

ความก้าวร้าวต่อกลุ่มอื่นที่ผู้มีอำนาจไม่ยอมรับ (Authoritarian aggression) ข้อ 1, 4, 6, 9, 11, 14, 17, 20, 22 และ 25 มีค่า Cronbach's alpha เท่ากับ .80

การยึดค่านิยมทางสังคม (Conventionalism) ข้อ 2, 7, 12, 15, 18, 23 และ 26 มีค่า Cronbach's alpha เท่ากับ .63

7. อติศร ทองรักษ์ (2549) นำมาตรวัดฉบับสมบูรณ์ ซึ่งผ่านการพัฒนาตามขั้นตอนข้างต้นนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นรักต่างเพศอายุ 18-20 ปี จำนวน 60 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's alpha เท่ากับ .88

การให้คะแนนและการแปลผล

มาตรวัดบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมมีการตรวจให้คะแนนการแปลผลดังนี้

คำตอบ	คะแนนข้อกระทงทางบวก	คะแนนข้อกระทงทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ปานกลาง	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

สำหรับข้อที่มีความหมายในทางบวก ถ้าผู้รับการทดลองตอบ “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ให้ 5 คะแนน “เห็นด้วย” ให้ 4 คะแนน “ปานกลาง” ให้ 3 คะแนน “ไม่เห็นด้วย” ให้ 2 คะแนน และ “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ให้ 1 คะแนน ส่วนข้อที่มีความหมายในทางลบ ถ้าตอบ “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ให้ 1 คะแนน “เห็นด้วย” ให้ 2 คะแนน “ปานกลาง” ให้ 3 คะแนน “ไม่เห็นด้วย” ให้ 4 คะแนน และ “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ให้ 5 คะแนน

ส่วนการแปลผลคะแนนนั้น คะแนนรวมของแบบสอบถามสูงสุดเท่ากับ 130 คะแนน และคะแนนต่ำสุดของแบบสอบถามเท่ากับ 26 คะแนน ซึ่งในงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ คือใช้ตัวเลขคะแนนในการวิเคราะห์ผล โดยไม่มีการแปลผลในเชิงคุณภาพว่าคะแนนระดับใดหมายถึงการมีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสูงหรือต่ำ

มาตรวัดเจตคติต่อชายรักเพศเดียวกัน

ตามแนวคิดของ Lippa (1990); Franzoi (1996); Baron, & Bryne (2000); Collins (1970 cited in Kitano, 1974) กล่าวว่าอคติเป็นส่วนหนึ่งของเจตคติที่ได้ตัดสินล่วงหน้าในทางลบต่อสมาชิกกลุ่มอื่น หรือการตัดสินล่วงหน้าในทางบวกต่อสมาชิกในกลุ่มของตนเอง ดังนั้นอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันจึงเป็นส่วนหนึ่งของเจตคติ ซึ่งผู้วิจัยมุ่งศึกษาองค์ประกอบของเจตคติ 3 องค์ประกอบ คือ ความรู้สึกของบุคคลต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ความคิดและความเชื่อของบุคคลว่าบุคคลรักเพศเดียวกันเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมในสังคม และแนวโน้มพฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นของบุคคลรักต่างเพศต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน

อดิศร ทองรักษ์ (2549) ได้สร้างและพัฒนามาตรวัดเจตคติต่อชายรักเพศเดียวกัน โดยดัดแปลงข้อกระทงบางข้อจากมาตรวัดเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน (Attitude toward gays and lesbians) ฉบับสั้นของ Herek (1984) แต่เนื่องจากมาตรวัดของ Herek (1984) มีอิทธิพลทางด้านการเมือง ศาสนา และวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง อดิศร ทองรักษ์ (2549) จึงสร้างแบบสอบถามที่สอดคล้องกับวัฒนธรรม และเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างในประเทศไทยแทน

ลักษณะข้อกระทงเป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นเชิงบวกและเชิงลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชาย จำนวน 26 ข้อ

การตอบคำถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วย ปานกลาง ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โยให้ผู้เลือกตอบเลือกตอบเพียงคำตอบเดียวที่ตรงกับความคิดเห็นมากที่สุด

ขั้นตอนการสร้างและพัฒนามาตรวัด

การสร้างและพัฒนามาตรวัดเจตคติต่อชายรักเพศเดียวกัน มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. อติศร ทองรักษ์ (2549) ได้ดัดแปลงข้อกระทงบางส่วนจากมาตรวัดเจตคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน (Attitude toward gays and lesbians) ฉบับสั้นของ Herek (1984) โดยมีข้อกระทงทั้งหมด 20 ข้อ ซึ่งเลือกเฉพาะข้อที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย

2. อติศร ทองรักษ์ (2549) ได้แจกแบบสอบถามปลายเปิดแก่บุคคลที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยคำถามจะถามถึงเจตคติต่อชายรักเพศเดียวกัน และนำข้อคิดเห็นเหล่านั้นมาทำเป็นข้อคำถาม และนำมารวมกับข้อคำถามของ Herek (1984) โดยมีข้อกระทงคำถามเกี่ยวกับเจตคติต่อชายรักเพศเดียวกัน จำนวน 26 ข้อ

3. นำมาตรวัดในข้อ 2. ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 ท่าน ที่เป็นอาจารย์ในสาขาจิตวิทยา พัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และปรับปรุงแก้ไขจนได้รับความเห็นพ้องกัน 100% จากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 4 ท่าน

4. นำมาตรวัดที่ผ่านการตรวจจากผู้ทรงคุณวุฒิในข้อ 3. ไปให้บุคคลที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ทดลองทำ และสอบถามบุคคลเหล่านั้นเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในภาษาและสำนวนที่ใช้ แล้วจึงปรับแก้ภาษาให้เหมาะสม

5. นำมาตรวัดในข้อ 4. ที่ปรับแก้ไขแล้วไปเก็บกับกลุ่มทดสอบที่เป็นบุคคลรักต่างเพศ อายุระหว่าง 18-20 ปี จำนวน 100 คน เพื่อวิเคราะห์อำนาจจำแนกของข้อกระทงโดยหาอำนาจจำแนกระหว่างกลุ่มที่มีคะแนนอคติต่อชายรักเพศเดียวกันสูงและกลุ่มที่มีคะแนนอคติต่อชายรักเพศเดียวกันต่ำในแต่ละข้อกระทง

6. ผลการวิเคราะห์ข้อกระทงของ อติศร ทองรักษ์ (2549) ด้วยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมรายข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ พบว่า มาตรวัดเจตคติต่อชายรักเพศเดียวกัน จากข้อกระทงทั้งหมด 26 ข้อ พบว่าทุกข้อมีค่าเฉลี่ยรายข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยทำการหาสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Corrected Item-Total Correlation) ไม่พบข้อกระทงที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมข้ออื่นๆ ต่ำกว่าค่า critical r ($r = .1688, df = 100, p < .05$) ดังนั้นจึงเหลือข้อกระทง 26 ข้อ โดยมีค่า Cronbach's alpha เท่ากับ .94

7. การหาความเที่ยง (Reliability) รายละเอียดประกอบ ซึ่งมีดังนี้

องค์ประกอบด้าน Cognition ประกอบด้วย ข้อ 1, 2, 6, 7, 10, 11, 15, 16, 21 และ 22 มีค่า Cronbach's alpha เท่ากับ .86

องค์ประกอบด้าน Emotion ประกอบด้วย ข้อ 4, 5, 9, 14, 19, 20, 25 และ 26 มีค่า Cronbach's alpha เท่ากับ .90

องค์ประกอบด้าน Behavior ประกอบด้วย ข้อ 3, 8, 12, 13, 17, 18, 23 และ 24 มีค่า Cronbach's alpha เท่ากับ .88

8. อติศร ทองรักษ์ (2549) นำมาตรวัดฉบับสมบูรณ์ ซึ่งผ่านการพัฒนาตามขั้นตอนข้างต้น นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นรักต่างเพศอายุ 18-20 ปี จำนวน 60 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's alpha เท่ากับ .94

การให้คะแนนและการแปลผล

มาตรวัดเจตคติต่อชายรักเพศเดียวกันมีการตรวจให้คะแนนการแปลผลดังนี้

คำตอบ	คะแนนข้อกระทงทางบวก	คะแนนข้อกระทงทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ปานกลาง	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

สำหรับข้อที่มีความหมายในทางบวก ถ้าผู้รับการทดลองตอบ “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ให้ 5 คะแนน “เห็นด้วย” ให้ 4 คะแนน “ปานกลาง” ให้ 3 คะแนน “ไม่เห็นด้วย” ให้ 2 คะแนน และ “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ให้ 1 คะแนน ส่วนข้อที่มีความหมายในทางลบ ถ้าตอบ “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ให้ 1 คะแนน “เห็นด้วย” ให้ 2 คะแนน “ปานกลาง” ให้ 3 คะแนน “ไม่เห็นด้วย” ให้ 4 คะแนน และ “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ให้ 5 คะแนน

ส่วนการแปลผลคะแนนนั้น คะแนนรวมของแบบสอบถามสูงสุดเท่ากับ 130 คะแนน และคะแนนต่ำสุดของแบบสอบถามเท่ากับ 26 คะแนน ซึ่งในงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ คือใช้ตัวเลขคะแนนในการวิเคราะห์ผล โดยไม่มีการแปลผลในเชิงคุณภาพว่าคะแนนระดับใดหมายถึงการมีอคติต่อชายรักเพศเดียวกันสูงหรือต่ำ

การเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบตามการพิจารณา (Judgment Sample) โดยนักวิจัยค้นหาและแจกแบบสอบถามแก่ตัวอย่างตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้ คือ

บุคคลวัยทำงานเพศชาย ที่มีอายุระหว่าง 25-35 ปี จำนวน 110 คน ในแขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows โดยใช้ในการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient)

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมในเพศชายกับอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน โดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient)

พบว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างบุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน โดยกลุ่มบุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมต่ำจะมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันที่ระดับ .58 ($n = 37$, $p < .01$) ต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชาย และกลุ่มบุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสูงจะมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันที่ระดับ .72 ($n = 42$, $p < .01$) ต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชาย

ผลการทดลอง

ตารางที่ 3.1

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของกลุ่มบุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมกับอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชาย

กลุ่มบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม	n	ค่าสหสัมพันธ์ ต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชาย
กลุ่มบุคคลที่มีคะแนนต่ำ	37	.58**
กลุ่มบุคคลที่มีคะแนนสูง	42	.72**

** $p < .01$

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมในเพศชายกับอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน โดยมีสมมติฐานในการวิจัย คือ บุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน

จากผลการทดลองพบความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ Whitley (1999 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) ซึ่งได้ทำการวิจัยกับบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม พบว่าบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมมีความสัมพันธ์ต่อการตอบสนองด้านอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน และเมื่อเปรียบเทียบบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสูงจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันสูง นอกจากนี้แล้วยังพบอีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะอนุรักษนิยมและเคร่งศาสนา จะมีเจตคติเชิงลบต่อบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีลักษณะอนุรักษนิยมและเคร่งศาสนา (Medley, 2005 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับการวิจัยในกองทัพ โดย Estrada, & Weiss (2006 อ้างใน อติศร ทองรักษ์, 2549) พบว่าบุคลากรในกองทัพที่มีลักษณะอนุรักษนิยมและเคร่งศาสนา จะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันสูง

T. W. Adorno et al. (1950 อ้างใน เรืองรัตน์ ปัญญา, 2526) ได้ทำการศึกษาลักษณะบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมแล้วพบว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม จะมีลักษณะที่ยึดถือเกี่ยวกับบทบาททางเพศอย่างเหนียวแน่น (Rigid Conception of Sex Roles) หมายถึง มีความเชื่อว่ามี ความแตกต่างระหว่างเพศหญิงกับเพศชาย ไม่ยอมรับว่าสองเพศมีสิทธิเท่าเทียมกัน รวมทั้งไม่ยอมรับบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ เช่น บุคคลรักร่วมเพศชายและหญิง เป็นต้น และมีลักษณะของความรู้อำนาจนิยมแบบที่ยึดถืออะไรยึดถืออย่างเคร่งครัด ไม่ยอมผ่อนปรนและยอมอดกลั้นให้กับความคลุมเครือ (Cognitive Style Characterized by Rigidity and Intolerance of Ambiguity) คงอยู่ในบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมเช่นกัน กล่าวคือ มีความคิดไม่แตกฉานในเรื่องที่ตนรู้ แต่มีความเชื่อมั่นว่าความคิดของตนเองถูกต้อง และมักมีความคิดที่เป็นไปในลักษณะทางใดทางหนึ่งอย่างสุดขั้ว (Dichotomous thinking) เช่น ขาวกับดำ ดีหรือเลว เป็นต้น

ซึ่งงานวิจัยและบทความของนักวิชาการท่านต่างๆ ที่ได้กล่าวมา สามารถยืนยันได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัยในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมในเพศชายกับอคติ

ต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมอยู่จริง และจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชาย เพราะบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมจะยึดถือเกี่ยวกับบทบาททางเพศอย่างเหนียวแน่น ไม่สามารถยอมรับบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศไปจากเพศเดิมของตน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมในเพศชายกับอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน

สมมติฐานการวิจัย

บุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 110 คน เป็นบุคคลวัยทำงานชายในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุระหว่าง 25-35 ปี จำนวน 110 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ

1. มาตรวัดบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม
2. มาตรวัดเจตคติต่อชายรักเพศเดียวกัน

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมในเพศชาย
2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ อคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงาน

การดำเนินรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบตามการพิจารณา (Judgment Sample) โดยนักวิจัยค้นหาและแจกแบบสอบถามแก่ตัวอย่างตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้ คือ บุคคลวัยทำงานเพศชาย ที่มีอายุระหว่าง 25-35 ปี จำนวน 110 คน ในแขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient)

ผลการวิจัย

พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างบุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมสูงและบุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยมต่ำ กับอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในที่ทำงานที่ระดับ .01

ข้อจำกัดในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยในครั้งนี้ ไม่สามารถเป็นตัวแทนของประชากรได้อย่างแท้จริง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากบุคคลในแขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จึงไม่สามารถเป็นตัวแทนของประชากรได้ทุกเขตของกรุงเทพมหานครหรือประเทศไทย

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในบุคคลเพศหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม เพื่อจะได้นำมาเปรียบเทียบกับบุคคลเพศชายที่มีบุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม ว่าจะมีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายในระดับสูงหรือต่ำแตกต่างกันหรือไม่

2. ควรทำการศึกษาประชากร โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมทั่วประเทศ กรุงเทพมหานคร หรือทั้งประเทศ เพื่อที่ผลการวิจัยจะสามารถใช้เป็นตัวแทนของประชากรในเขต กรุงเทพมหานคร หรือประเทศไทยได้ทั้งหมด

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กมล สมวิเชียร. (2516). *ประชาธิปไตยกับสังคมไทย*. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

จรรยา สุวรรณทัต. (2524). *รายงานการวิจัยแบบฉบับการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่กำลังเปลี่ยนแปลงของครอบครัวรายได้น้อยที่อยู่ในตัวเมือง*. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บงกชมาศ เอกเอี่ยม. (2532). *เกย์: กระบวนการพัฒนาและธำรงเอกลักษณ์รักร่วมเพศ*.

วิทยานิพนธ์สังคมวิทยามหาบัณฑิต คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา:
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ประภาพรรณ วงศาโรจน์. (2532). *การพัฒนาเอกลักษณ์รักร่วมเพศในหมู่วัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์

สังคมวิทยาและมานุษยวิทยามหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยา คณะสังคมวิทยาและ
มานุษยวิทยา: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พัฒนา รุ่งเรืองสุข. (2536). *บุคลิกภาพทางการเมืองอำนาจนิยมของตำรวจ*. วิทยานิพนธ์

รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไพรัตน์ พุกษชาติคุณากร. (2533). *จิตเวชศาสตร์*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

มนุญ ศิริวรรณ. (2519). *วัฒนธรรมการเมืองไทย: ศึกษาเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับลักษณะอำนาจ*

นิยมของประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาการ
ปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานต์. (2540). *สิทธิหญิงรักหญิง: บทบาทของวงวิชาการและสื่อมวลชน*.

นิตยสารสารคดี. ฉบับที่ 158 ปีที่ 14 เมษายน 2541. แล่งที่มา

<http://www.bangkokrainbow.org>.

เรืองรัตน์ ปัญญา. (2526). *ลักษณะอำนาจนิยมในครอบครัวไทย*. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยา มหาวิทยาลัยสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ลลิตา ธีระสิริ. (2531). *เลี้ยงลูกให้ถูกเพศ (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์รวมทอรรศน์.

วรวิทย์ วสันตสารกร. (2517). *จุดบอดในการส่งเสริมประชาธิปไตยในโรงเรียน*. กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพมหานครการพิมพ์.

สุดใจ เหล่าสุนทร. (2517). *ความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เคล็ดไทย.

อดิศร ทองรักษ์. (2549). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับอคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายและหญิง*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Adorno, T. W., Frenkel-Brunswik, E., Levinson, D.J., & Sanford, R. N. (1950). *The authoritarian personality*. New York: Harper and Row.

Altemeyer, B. (1996). *The authoritarian specter*. USA: Harvard University Press.

Brewer, M. B. (1999). The psychology of prejudice: Ingroup love and outgroup hate?. *Journal of Social Issues*, 55, 429.

Brewer, M. B., & Miller, N. (1996). *Intergroup relations*. Pacific Grove, California: Brooks-Cole.

- Coleman, J. C., Butcher, J. N., & Carson, R. C. (1980). *Abnormal psychology and modern life* (6th ed.). USA: Scott, Foresman and Company.
- Costin, F., & Draguns, J. G. (1989). *Abnormal psychology: Patterns, issues and intervention*. USA: John Wiley & Son.
- Duke, M. P., & Nowicki, S. N. (1986). *Abnormal psychology: A new look*. New York: CBS College Publishing.
- Estrada, A. X., & Weiss, D. J. (1999). Attitudes of military personnel toward homosexuals. *Journal of Homosexuality, 37*, 83-97.
- Festinger, L. (1954). A theory of social comparison processes. *Human Relations, 7*, 117-140.
- Franzoi, S. L. (1996). *Social psychology*. USA: Brown & Benchmark.
- Fromm, E. (1941). *Escape from freedom*. New York: Holt, Rinehart & Winston.
- Gelbal, S., & Duyan, V. (2006). Attitude of university students toward lesbians and gay men in Turkey. *Sex Role, 55*, 573-579.
- Herek, G. M. (1984). Assessing heterosexuals' attitude toward lesbians and gay men: A review of empirical research with the ATLG scale. In Greene, B., & Herek, G. M. *Lesbian and gay psychology: Theory, Research, and Clinical Applications, 1*, 206-228. Great Britain: SAGE Publication.
- Herek, G. M. (1991). Stigma, prejudice, and violence against lesbians and gay men. In Gonsiorek, J. C., & Weinrich. *Homosexuality: Research Implications for Public Policy*, 60-80. Great Britain: SAGE Publication.

- Herek, G. M., Gillis, J. R., Cogan, J. C., & Glunt, E. K. (1997). Hate crime victimization among lesbian, gay, and bisexual adults. *Journal of Interpersonal Violence, 12*, 195-215.
- Herek, G. M. (1998). *Stigma and sexual orientation: Understanding prejudice against lesbians, gay men, and bisexuals* (1st ed.). California: SAGE Publication.
- Jones, J. M. (1997). *Prejudice and racism* (2nd ed.). New York: McGraw-Hill.
- Lippa, R., & Arad, S. (1999). Gender, personality, and prejudice: The display of authoritarianism and social dominance in interviews with college men and women. *Journal of Research in Personality, 33*, 463-493.
- Mole, R. L. (1973). *Thai values and behavior patterns*. Tokyo: Charles E. Tuttle Company.
- Moses, A. E., & Hawkins, R. O. (1986). *Counseling lesbian women and gay men: A life-issues approach*. USA: Merrill Publishing Company.
- Nakata, T. (1975). *The problem of democracy in Thailand: A survey of political culture and socialization of college students*. Bangkok: Prae Pittaya International.
- Nelson, T. D. (2002). *The psychology of prejudice*. Boston: Allyn and Bacon.
- Segaller, D. (1979). *Thai ways*. Bangkok: Thai Wattana Panich.
- Sue, D., Sue, D. W., & Sue, S. (2000). *Understanding abnormal behavior*. (6th ed.). Boston: Houghton Mifflin Company.
- Sutton, J. L. (1962). *Problem of politics and administrative in Thailand*. Bloomington: Indiana university press.

- Whitley, B. E. (1987). The relationships of sex-role orientation to heterosexuals' attitude toward homosexuals. *Sex Role (Historical Archive)*, 17, 103-113.
- Whitley, Jr. B. E. (1999). Right-wing authoritarianism, social dominance orientation, and prejudice. *Journal of Personality and Social Psychology*, 77, 126-134.
- Whitley, Jr. B. E., & Kite, M. E. (1995). Sex differences in attitudes toward homosexuality: A comment on Oliver and Hyde (1993). *American Psychological Association*, 117, 146-154.

ภาคผนวก

แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชาย

ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจงในการกรอกแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้มีความประสงค์เพื่อให้ทุกท่านแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี กรุณาตอบคำถามโดย
ความคิดเห็นของตนเอง การตอบคำถามนี้เป็นความลับ โดยผู้วิจัยจะเสนอข้อมูลโดยภาพรวมเท่านั้น

ในการตอบคำถาม ให้ท่านเลือกคำตอบที่ท่านเห็นด้วยมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยใช้เครื่องหมาย ✓
ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน หรือเขียนข้อความลงในช่องว่างที่กำหนด

หมายเหตุ บุคคลรักเพศเดียวกัน คือ ชายหรือหญิงที่มีความรู้สึก อารมณ์ หรือพฤติกรรมทางเพศกับ
บุคคลเพศเดียวกัน

1. เพศ

ชาย หญิง

2. อายุ (ระบุ).....

3. การศึกษา

ป. 1 – ป. 6

ม. 1 – ม. 3

ม.4 – ม. 6

ปวช.

ปวส.

อนุปริญญา

ปริญญาตรี

ปริญญาโท

ปริญญาเอก

บุคลิกภาพแบบอำนาจนิยม

คำชี้แจง

การสำรวจนี้เป็นการสำรวจความคิดเห็นทั่วไป กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงบนตัวเลขที่ท่านคิดว่าตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ซึ่งในแต่ละข้อคำถามอาจจะมีหลายข้อความย่อย ใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องที่เป็นความคิดเห็นโดยรวมของข้อคำถามนั้น

ข้อคำถาม	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ปานกลาง	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย
1. การนำวัยรุ่นที่ก่อปัญหาหกพวกตีกันไปอยู่ในค่ายทหารเพื่อคัดนิสัยเป็นวิธีการแก้ปัญหาคือดีที่สุด	1	2	3	4	5
2. ผู้หญิงควรให้คำมั่นสัญญาว่าจะเชื่อฟังสามีของตนเมื่อแต่งงานกันไป	1	2	3	4	5
3. ทุกคนควรเชื่อการตัดสินใจของผู้มีอำนาจในการปกครอง มากกว่าเชื่อผู้ต่อต้าน	1	2	3	4	5
4. ทางเดียวที่จะทำให้ประเทศของเราผ่านวิกฤตได้ก็คือการกำจัดคนที่สร้างปัญหาที่เผยแพร่ความกลัว ไม่ใช่ออกไปสู่สังคมภายนอก	1	2	3	4	5
5. ถ้าทุกคนปฏิบัติตามผู้มีอำนาจ สิ่งที่ไม่ดีก็จะไม่เกิดขึ้นจนทำให้สังคมเสียหาย	1	2	3	4	5
6. วันหนึ่งประเทศของเราอาจถูกทำลายหากพวกเราไม่ทำลายบุคคลที่บิดเบือนความเชื่อและค่านิยมของผู้มีอำนาจให้หมดสิ้น	1	2	3	4	5
7. ทางเดียวที่จะทำให้ประเทศของเราผ่านช่วงวิกฤตก็คือ การกลับมาใช้ค่านิยมแบบดั้งเดิม	1	2	3	4	5
8. ถ้าทุกคนต้องการให้ประเทศเจริญก้าวหน้า ควรปฏิบัติตามระเบียบวินัยที่ผู้มีอำนาจกำหนด	1	2	3	4	5
9. ความรุนแรงและมาตรการคาตาคีฟาคือเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับรัฐบาลในการแก้ปัญหาสังคม	1	2	3	4	5
10. คนที่ทำลายอำนาจรัฐ และไม่ทำตามวิถีของคนทั่วไป บางคนก็เป็นคนดี	1	2	3	4	5
11. เป็นการดีสำหรับทุกคนถ้าผู้มีอำนาจสั่งห้ามไม่ให้เผยแพร่ความกลัวของบุคคลที่ต่อต้านผู้มีอำนาจ	1	2	3	4	5
12. แนวทางและค่านิยมแบบดั้งเดิมที่บรรพบุรุษปฏิบัติกันมาเป็นแนวทางในการดำรงชีวิตที่ดีที่สุด	1	2	3	4	5
13. ผู้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาอย่างเคร่งครัด แม้ว่าคำสั่งนั้นจะขัดแย้งกับความรู้สึกของตนเองก็ตาม	1	2	3	4	5
14. ประเทศจะก้าวหน้ามากขึ้นถ้ากลุ่มบุคคลที่สร้างปัญหาหยุดพูดและยอมรับความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่ในสังคม	1	2	3	4	5

ข้อคำถาม	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ปานกลาง	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย
15. ทุกคนควรประณามบุคคลรักเพศเดียวกัน เพื่อให้เขาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางเพศให้เหมือนคนทั่วไป	1	2	3	4	5
16. ฉันจะเชื่อในตัวผู้นำของฉัน แม้ว่าจะมีผู้คัดค้านก็ตาม	1	2	3	4	5
17. ความคิดเห็นของคนที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามกับผู้มีอำนาจมีความสำคัญและจะช่วยให้สังคมเรมีการปรับปรุงให้ก้าวหน้ามากขึ้น	1	2	3	4	5
18. การทำแท้งถือเป็นบาปและผิดศีลธรรมอย่างรุนแรง ดังนั้นผู้หญิงทุกคนจึงไม่ควรคิดทำแท้งไม่ว่าในกรณีใดทั้งสิ้น	1	2	3	4	5
19. ฉันคิดว่า การตัดสินใจของผู้มีอำนาจเป็นสิ่งที่ทุกคนควรเคารพ	1	2	3	4	5
20. เพื่อให้เกิดความมั่นคง รัฐบาลควรใช้กำลังทหารได้อย่างอิสระเพื่อยุติการประท้วงของผู้ต่อต้าน	1	2	3	4	5
21. ฉันยินดีช่วยเหลือผู้นำของฉันอย่างเต็มที่ เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่ท่านผู้นำได้ตั้งไว้	1	2	3	4	5
22. การทำลายกลุ่มหรือผู้ที่ต่อต้านรัฐบาลเป็นสิ่งที่ถูกต้องเพราะจะทำให้สังคมมีความกลมเกลียวมากขึ้น	1	2	3	4	5
23. กฎหมายไม่ควรอนุญาตให้ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วเลือกใช้นามสกุลของตนเองแทนนามสกุลของสามีได้	1	2	3	4	5
24. ฉันเต็มใจที่จะทำตามที่คุณีบอก แม้ว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้ฉันเดือดร้อนก็ตาม	1	2	3	4	5
25. ไม่ควรมีผู้คิดเห็นต่างจากรัฐบาลในสังคม เพราะจะทำให้เกิดความสับสนวุ่นวายได้	1	2	3	4	5
26. ผู้หญิงสามารถแต่งงานได้หลายครั้งโดยไม่เสียหาย	1	2	3	4	5

เจตคติที่มีต่อชายรักเพศเดียวกัน

คำชี้แจง

ขอให้ท่านพิจารณาข้อความในแบบสอบถามต่อไปนี้ แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงบนตัวเลขที่ท่านคิดว่าตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อความ	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ปานกลาง	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย
1. พฤติกรรมรักเพศเดียวกันของผู้ชายไม่ถือเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหา	1	2	3	4	5
2. ชายรักเพศเดียวกันทำให้สังคมเสียหาย เพราะทำให้การแบ่งแยกเพศหญิงและชายตามธรรมชาติผิดเพี้ยนไป	1	2	3	4	5
3. ไม่ควรจำกัดขอบเขตการประกอบอาชีพของชายรักเพศเดียวกัน	1	2	3	4	5
4. ฉันรู้สึกอับอายเมื่อเห็นครอบครัวที่ฉันรู้จักมีสมาชิกในครอบครัวเป็นชายรักเพศเดียวกัน	1	2	3	4	5
5. ฉันไม่ชอบชายรักเพศเดียวกันเพราะเป็นปัญหาของสังคม	1	2	3	4	5
6. ไม่ใช่เรื่องแปลกเลย ที่ผู้ชายจะรักกับผู้ชายด้วยกันเองแบบที่ผู้หญิงรักผู้ชาย	1	2	3	4	5
7. ชายรักเพศเดียวกันไม่ใช่เป็นความผิดปกติทางเพศ	1	2	3	4	5
8. คนในสังคมไม่ควรจ้องจ้องที่เป็นชายรักเพศเดียวกัน	1	2	3	4	5
9. ฉันไม่ชอบครูสอนนักเรียนที่เป็นชายรักเพศเดียวกัน	1	2	3	4	5
10. พฤติกรรมรักเพศเดียวกันระหว่างผู้ชาย 2 คน เป็นสิ่งที่ผิด	1	2	3	4	5
11. การเป็นชายรักเพศเดียวกันเป็นการแสดงออกทางเพศโดยธรรมชาติ เหมือนกับสัตว์โลกโดยทั่วไป	1	2	3	4	5
12. ฉันไม่สนับสนุนให้เปลี่ยนพฤติกรรมชายรักเพศเดียวกันให้เป็นชายที่รักผู้หญิง	1	2	3	4	5
13. สังคมไม่ควรกีดกันการรวมกลุ่มของชายรักเพศเดียวกัน เพราะมีองค์กรหรือกลุ่มรกร่วมเพศจำนวนมากที่ทำประโยชน์ให้สังคม	1	2	3	4	5
14. ฉันรู้สึกมีปมด้อยเมื่อต้องอยู่กลุ่มเดียวกับเพื่อนที่เป็นชายรักเพศเดียวกัน	1	2	3	4	5
15. ชายรักเพศเดียวกันเป็นผลจากความผิดพลาดในการเลี้ยงดูของครอบครัว	1	2	3	4	5
16. ชายรักเพศเดียวกันไม่มีโอกาสที่จะสร้างความรักที่ยั่งยืนกับชายคู่รักของตนเองได้	1	2	3	4	5

ข้อความ	ไม่เห็น ด้วย	ค่อนข้าง ไม่เห็น ด้วย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง เห็นด้วย	เห็น ด้วย
17. ไม่ควรอนุญาตให้ชายรักเพศเดียวกันทำงานที่ต้องใช้ความรับผิดชอบสูง	1	2	3	4	5
18. ควรสนับสนุนให้ชายรักเพศเดียวกันมีบทบาทในสังคม	1	2	3	4	5
19. ฉันรู้สึกรังเกียจเมื่อเห็นชายรักเพศเดียวกันแสดงความรักต่อกัน	1	2	3	4	5
20. ฉันรู้สึกอับอายที่มีเพื่อนเป็นชายรักเพศเดียวกัน	1	2	3	4	5
21. การเป็นชายรักเพศเดียวกันไม่ใช่ความผิดเพราะเป็นรสนิยมทางเพศ	1	2	3	4	5
22. ชายรักเพศเดียวกันทำให้สถาบันพื้นฐานของสังคมของเราเสื่อมเสีย	1	2	3	4	5
23. ฉันสนับสนุนชายรักเพศเดียวกันมีความสามารถในการเป็นผู้นำได้	1	2	3	4	5
24. ฉันสนับสนุนให้ชายรักเพศเดียวกันเปิดเผยตนเองในสังคม	1	2	3	4	5
15. ฉันดีใจที่สังคมเปิดโอกาสให้ชายรักเพศเดียวกันแสดงความสามารถมากขึ้น	1	2	3	4	5
26. ฉันชอบให้ชายรักเพศเดียวกันเข้าร่วมกิจกรรมกับกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันเพื่อสร้างสรรค์สังคม	1	2	3	4	5